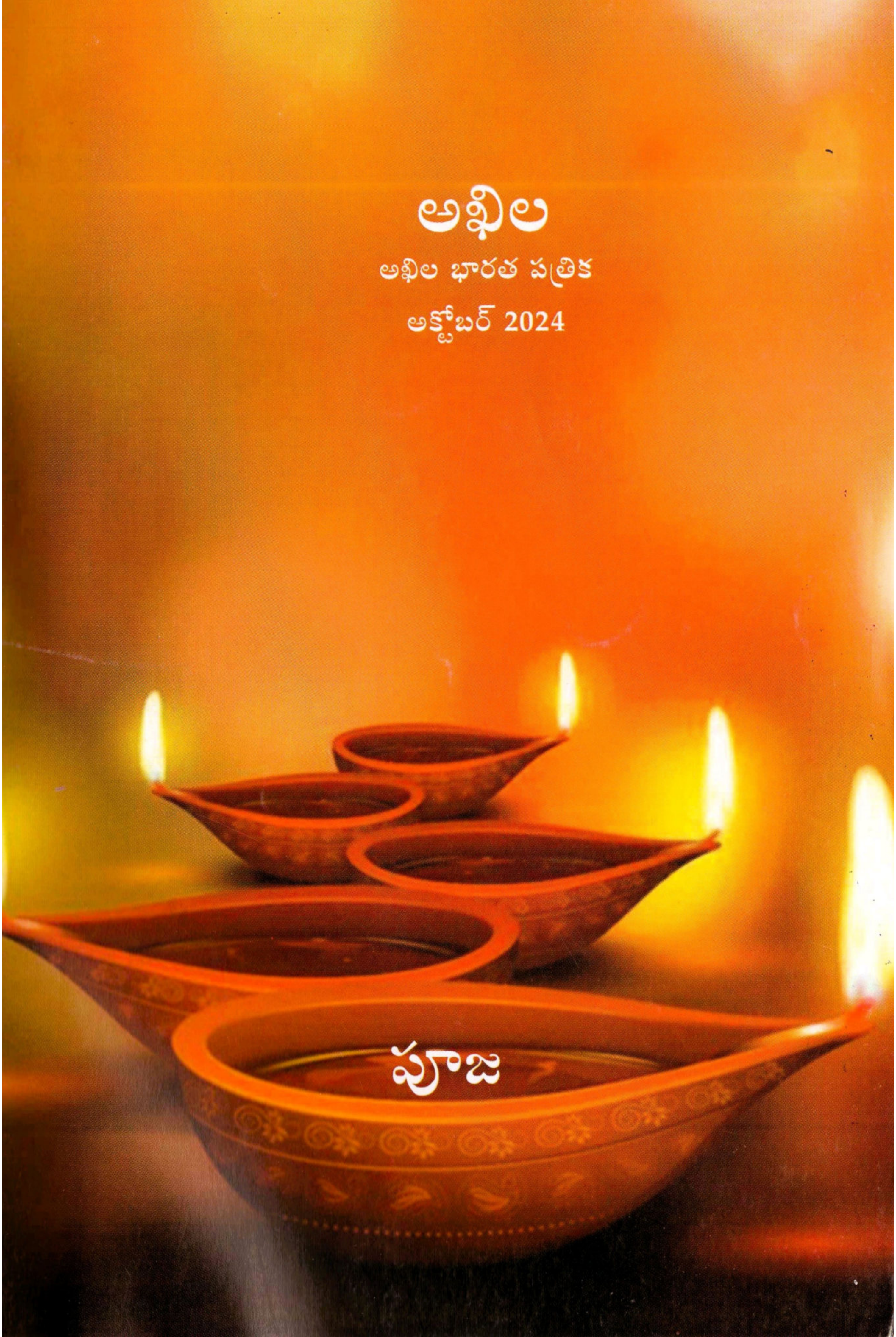
అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

అక్టోబర్ 2024

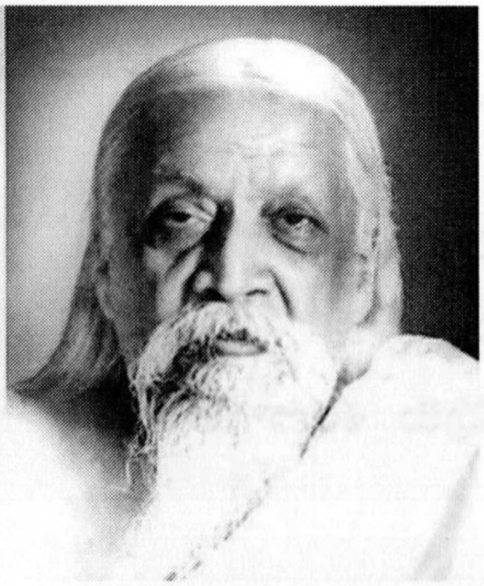
పూజ

విషయ సూచిక

సంపాదకీయం

మనకు అత్యున్నతమైన దానిగా తనను తాను చూపుకునే దానిని పూజించడం మానవ హృదయానికి ఒక సహజమైన చలనం. సరైన చేతనతో దానిని నిర్వహించినట్లయితే దానిలో ఒక గొప్ప శక్తి ఉంది. పూజ భావనను లోతుగా పరిశోధించడానికీసంచికను ప్రత్యేకించాం.

అనువాదం : కె.వి.రావు

కలయిక విషయానికొస్తే, స్థిరమైన కలయిక లోపల ఉంది, అది అన్ని సమయాల్లో ఉంటుంది, బాహ్య కలయిక లేదా సంబంధం సాధారణంగా స్థిరంగా ఉండదు. వారు పూజించినప్పుడల్లా తరచుగా లేదా దాదాపు మార్పు లేకుండా సంబంధాన్ని కలిగి ఉన్న కొందరు ఉన్నారు. వారు పూజించే చిత్రంలో లేదా ఇతర ప్రతిమలలో దేవత వారి విషయంలో జీవించవచ్చు, దాని ద్వారా స్పందిచవచ్చు, పనిచేయవచ్చు. ఇతరులు అతడు ఎల్లప్పుడూ ఉన్నట్లు, బాహ్యంగా, సూక్ష్మ- భౌతికంగా ఉన్నట్లు. వారు నివసించే ప్రతి చోట లేదా ప్రతి గదిలో వారితో కలిసి ఉన్నట్లుగా భావించవచ్చు. కానీ కొన్నిసార్లు ఇది కొంత కాలానికి మాత్రమే ఉండవచ్చు. లేదా వారు దేవతతో సాన్నిధ్యాన్ని అనుభవించవచ్చు, ఆ దేవతను శరీరంలో తరచుగా చూడవచ్చు (కానీ కొన్నిసార్లు తప్ప భౌతికంగా కాదు), స్పర్శను అనుభవించవచ్చు లేదా ఆలింగనం చేసుకోవచ్చు, నిరంతరం ఆ సన్నిధితో సంభాషించవచ్చు. - అది కూడా ఒక రకమైన కలయికే. భగవంతుడు తనలో నిరంతరం ఉంటాడని ఎల్లప్పుడూ స్పృహతో ఉండే వ్యక్తి, ఇంకా ప్రపంచంలోని ప్రతిదానిలో ఉంటూ, ప్రపంచం మొత్తాన్ని తనలో ఉంచుకునే వ్యక్తి, అస్తిత్వంతో మమేకమై ఉండటమే కాకుండా ప్రపంచానికి అతీతంగా ఉన్నవాడు భగవంతుడని స్పృహతో ఉండటమే గొప్ప కలయిక, కానీ ప్రపంచంలో కూడా మనిషి భగవంతుణ్నే చూస్తాడు, వింటాడు, అతనిని తప్ప మరి దేనిని అనుభూతి చెందడు. తద్వారా ఇంద్రియాలు అతనికి మాత్రమే సాక్ష్యంగా నిలుస్తాయి - ఇది కృష్ణప్రేమ్‌కు, అతని గురువుకు ఇచ్చిన వాటి వంటి నిర్దిష్ట వ్యక్తిగత వ్యక్తీకరణలను మినహాయించదు. కలయికకు సంబంధించి ఎన్ని ఎక్కువ మార్గాలు ఉంటే అంత ఉత్తమంగా ఉంటుంది.

CWSA 20:363-64

శ్రీ అరొబిందో

ఉపాసన, భక్తి

భావోద్వేగాలను భగవంతుని వైపు మళ్లించడం:

హృదయాన్ని ఎండబెట్టడం ఈ యోగంలో భాగం కాదు, కానీ భావోద్వేగాలను భగవంతుని వైపు మళ్లించాలి. హృదయం నిశ్చలంగా ఉండి, సాధారణ భావాలకు దూరంగా ఉండి, పై నుండి వచ్చే ప్రవాహం కోసం ఎదురుచూసే నియమిత సమయాలు ఉండవచ్చు. కానీ అలాంటి స్థితులు పొడిగా ఉండవు, అవి నిశ్శబ్దం, శాంతితో కూడుకొని ఉంటాయి. ఈ యోగంలోని హృదయం నిజానికి చైతన్యం ఊర్ధ్వానికి చేరుకునేంత వరకు ఏకాగ్రతకు ప్రధాన కేంద్రంగా ఉండాలి.

*

యోగంలో భావోద్వేగం మంచి అంశం, కానీ భావోద్వేగ పూరితమైన కోరిక సులభంగా కలవరంగానూ, అడ్డంకిగానూ మారుతుంది.

*

నీ భావోద్వేగాలను భగవంతుని వైపు మళ్లించు, వాటి శుద్ధి కోసం ఆకాంక్షించు, అప్పుడు అవి మార్గంలో సహాయకారిగా మారతాయి, ఇకపై అవి బాధలకు కారణం కావు.

*

భావోద్వేగాన్ని చంపుకోవడం కాదు, దానిని భగవంతుని వైపు మళ్లించడం యోగంలో సరైన మార్గం.

*

కానీ అది స్వచ్ఛంగా ఉండాలి, ఆధ్యాత్మిక శాంతి, సంతోషాలపై స్థాపించబడి, ఆనందంలోకి రూపాంతరం చెందగల సామర్థ్యం కలిగి ఉండాలి. మనస్సు, ప్రాణిక భాగాలలో సమత్వం, ప్రశాంతత హృదయంలో తీవ్ర అంతరాత్మిక భావోద్వేగం అన్నీ సంపూర్ణంగా కలిసిపోతాయి.

*

హృదయంలో ఉన్న భగవంతుని వైపు స్థిరంగా మండే చైత్య అగ్నిని నీ ఆకాంక్షతో మేలుకొలుపు - ఇది భావోద్వేగ స్వభావాన్ని పరిపూర్ణం చేయడానికి, దాని నుండి విముక్తి పొందడానికి ఒక మార్గం.

*

యోగంలో భావోద్వేగం అవసరం, అధిగమించాల్సిన చిన్న విషయాలపై నిరుత్సాహానికి గురిచేసేది అధిక భావోద్వేగ సున్నితత్వం మాత్రమే. ఈ యోగానికి ఆధారం భక్తి, ఒక వ్యక్తిలో భావోద్వేగ భాగాన్ని చంపినట్లయితే భక్తి ఉండదు. కాబట్టి యోగం నుండి భావోద్వేగాలను మినహాయించే అవకాశం ఉండదు.

*

శక్తిని వ్యర్థం చేసి ఏకాగ్రతకి, శాంతికి భంగం కలిగించేవి సాధారణ ప్రాణిక భావోద్వేగాలు మాత్రమే. వాటిని అధిగమించవలసి ఉంటుంది. భావోద్వేగం కూడా చెడ్డది కాదు. ఇది ప్రకృతిలో అవసరమైన భాగం, అంతరాత్మిక భావోద్వేగం సాధనకు అత్యంత శక్తివంతమైన సహాయాలలో ఒకటి. అంతరాత్మిక భావోద్వేగాన్ని, భగవంతుని పట్ల ప్రేమతో కూడిన కన్నీళ్లను లేదా ఆనందంతో కూడిన కన్నీళ్లను అణచివేయకూడదు. సాధనలో ఆటంకం కలిగించేది ప్రాణిక ఆవేశాల మిశ్రమం మాత్రమే.

*

భావోద్వేగ బంధం

భావోద్వేగాలు, ప్రేమ, దుఃఖం, బాధ, వైరాగ్యం, భావోద్వేగ ఆనందం మొదలైన వాటిపై ఒక విధమైన మానసిక- ప్రాణికమైన వాటిపై అధిక ప్రాధాన్యత వంటి వాటిని భావోద్వేగ వాదం అంటారు. లోతైన అనుభూతిలో కూడా ప్రశాంతత, నియంత్రణ, శుద్ధి చేసే సంయమనం, కొలమానం ఉండాలి. మనిషి మనోభావాల చేతిలో కీలుబొమ్మగా ఉండకూడదు, ఎల్లప్పుడూ తనలోని మనోభావాల మీద యజమానిగా ఉండాలి.

*

చేతన ఈ విషయాలలో (సంతోషం, దుఃఖం) మునిగిపోయి, భావోద్వేగ పూరిత సుఖం లేదా బాధకి సంబంధించిన ఉత్సాహంలో మునిగిపోతే, దానిని భావోద్వేగ బంధం అంటారు. మనస్సు దాని భావావేశాలు, ప్రేమ, బాధ మొదలైన వాటికి సంబంధించిన అవగాహనలను ఆస్వాదించి, వాటితో ఆడుకునే మరొక రకం ఉంది, కానీ అది స్వల్ప హింసాత్మక, మరింత ఉపరితల భావోద్వేగాల బంధం.

భక్తి

భక్తి అనేది అనుభవం కాదు, అది హృదయం, ఆత్మ యొక్క స్థితి. ఇది చైత్య పురుషుడు మేల్కొని ముందుకు వచ్చి ఉన్నప్పుడు వచ్చే స్థితి.

*

నీవు భక్తిని అడగడంలో ఎటువంటి సందేహం లేదు, ఎందుకంటే ఇది నీ స్వభావం యొక్క ప్రధాన వాదన అని నేను అనుకుంటాను; ఆ విషయానికి, ఇది సాధనకు ఉండవలసిన బలమైన ప్రేరణ శక్తి, రాబోయే అన్నిటికీ ఉత్తమ మార్గం. అందుకే నేను చెప్పాను, హృదయం ద్వారా ఆధ్యాత్మిక అనుభవం నీకు రావాలి. నా పట్ల మదర్ పట్ల నీకున్న విధేయత మొదలైనవి, నీవు చెప్పినట్లుగా, భక్తిలో భాగం కాకపోవచ్చు, కాని అవి ఉన్నయ్యి అంటే హృదయ లోతుల్లో భక్తి వుంది అని అర్థం. బయటి తొడుగులు పడిపోవడంతో ఇది ఉపరితల చేతనలోకి పూర్తి శక్తితో బయటకు రావడమే, అది రావడం అనివార్యం అని నాకు అనిపిస్తోంది. లోపల ఉన్నది ఖచ్చితంగా ఉపరితలంపైకి రావాలి.

*

నీవు యోగ సాంప్రదాయిక ఆలోచనలను విశ్వసిస్తావు - అలాగే, సాంప్రదాయ ఆలోచనల ప్రకారం, భక్తి ఒక సులభమైన పద్ధతి, అంటే ఆధారపడటం, తనను తానే ఇచ్చుకోవడం, భక్తి, ఆలంబన, సమర్పణ. నీ మార్గంలో నీకు ఎదురైయ్యేది - మనసులోనూ, ప్రాణికంలోనూ ఉన్న పాత గందరగోళం, అది నీలో ఉంది, పెరుగుతోంది. "నాకు భక్తి కావాలి"

అని హృదయం చెబుతుంది, "వద్దు, వద్దు, మనం తర్కించుకుందాం" అని మనస్సు చెబుతుంది, "అర్థంలేనిది, నేను లొంగిపోలేను" అని ప్రాణికం చెబుతుంది. నీకు కావలసింది మనస్సులోని గత సంస్కారాల ద్వారా సృష్టించబడిన గందరగోళాన్ని శాంతపరచి, ఒక విషయంపై స్థిరపడడం లేదా సామరస్యం చేయడం. భక్తి ప్రాథమిక శక్తిగా, పరమాత్మ యందు జ్ఞానాన్ని, బలాన్ని, ఆనందాన్ని పొందడమే - ఈ యోగంలో ప్రతిపాదించబడిన సామరస్యం. కానీ ఏ విధంగానైనా, అది దేని ద్వారా అయినా, శాంతి సులభంగా సాధ్యమవుతుంది.

*

భక్తి, ప్రేమల ప్రవాహం అనేది ఎంత ఎక్కువ పునరావృతమైతే లేదా మేల్కొంటే అంత ఎక్కువగా వ్యక్తిలోని అన్ని భాగాలకు విస్తరించి, వాటిపై ప్రభావాన్ని చూపుతాయి. ఒకవేళ నీవు అహైతుక భక్తి మార్గాన్ని అనుసరించాలనుకుంటే, అది అడ్డంకి కాదు. ఎందుకంటే అంతకన్నా మంచిది మరొకటి ఉండదు. ఆ విధంగా ప్రతిదీ ఒక సాధనంగా చేయవచ్చు - ఉదాహరణకు కవిత్వం, సంగీతం; కేవలం కవిత్వం, సంగీతం మాత్రమే కాదు, కేవలం భక్తికి సంబంధించిన వ్యక్తీకరణ కూడా కాదు, అవి ప్రేమకి, భక్తికి సంబంధించిన అనుభవాన్ని తీసుకురావడానికి ఒక సాధనంగా మారతాయి. ధ్యానం అనేది మానసిక ఏకాగ్రతకి సంబంధించిన ప్రయత్నం కాదు, కానీ ప్రేమకి, ఆరాధనకి, పూజకి సంబంధించిన ప్రవాహం. సరళంగా హృదయపూర్వకంగా అనుసరిస్తే, అహైతుక భక్తి మార్గం మరి ఏది తీసుకు వెళ్ళలేనంత ముందుకి దూరం తీసుకు వెళ్ళగలదు.

CWSA 29: 350-55

భక్తి, ప్రేమ

భక్తి యొక్క స్వభావం ఆరాధన, పూజ, తన కంటే గొప్పదానికి స్వీయ- అర్పణ - ప్రేమకి సంబంధించిన స్వభావం అంటే ఒక అనుభూతి లేదా సాన్నిహిత్యం, ఐక్యత కోసం అన్వేషించడం. తనను తాను

ఇచ్చుకోవడం ప్రేమ, భక్తిల (ఈ రెండిటి) స్వభావం యోగంలో రెండూ అవసరం, ఒక దానికి మరొకటి మద్దతు ఇచ్చినప్పుడు, ప్రతి ఒక్కటి పూర్తి శక్తిని పొందుతుంది.

*

ప్రేమ అనేది భగవంతుని పేరు కాదు, అది ఆయన చేతన, వ్యక్తి యొక్క శక్తి. భక్తి, ప్రేమ ఒకేలా ఉండవు, కానీ ప్రేమ అనేది భక్తికి సంబంధించిన అంశాలలో ఒకటి. భక్తి వివిధ రకాలు ఉన్నాయి, వాటిలో ప్రేమ స్వభావం కలిగిన భక్తి అత్యంత బలమైనది, అన్నింటికంటే ఉన్నతమైనది, అత్యంత తీవ్రమైనది, పారవశ్యమైనదిగా పరిగణించబడుతుంది. ప్రేమలో కూడా ఉన్న రూపం ఇదే, అది స్వీయ-అర్పణ ద్వారా తయారు చేయబడింది. శరణు పొందడం, సంపూర్ణ ఆరాధన, నిస్వార్థ కలయిక పట్ల తపన, ఈ భక్తే ప్రేమ. "ప్రేమను జయించడం" లేదా "విజేతను ప్రేమించడం" అంటే అజ్ఞానం, అసత్యం, స్వార్థం, అహం, అభిరుచి, కామం, బాహ్యమైన లేదా స్వీయ-సంబంధిత కోరికలు, తన మార్గంలో అడ్డుగా నిలిచే మొదలైనవాటన్నిటిపై ప్రేమ ప్రబలంగా ఉంటూ, ఒంటరిగా సాధించి, దివ్య చేతనకు సంబంధించిన అన్ని ఇతర బహుమతులను కిందకు తీసుకు రావడమే. ప్రేమ, నిస్వార్థత, స్వీయ- సమర్పణ ద్వారా సాధకుడు ప్రేమ జయించటానికి సహాయం చేయగలడు.

*

నేను దానిని (ప్రేమభక్తి) ప్రేమ ఆధారంగా గల భక్తి అని భావిస్తాను కానీ ఆరాధన, సమర్పణ, గౌరవం, విధేయత మొదలైన భక్తిలు ప్రేమ లేకుండా ఉండవచ్చు.

నిస్వార్థత, స్వీయ-అర్పణ, పూర్తి నమ్మకం, విశ్వాసం, హక్కుగా అడగకుండటం, కోరిక లేకపోవడం, దైవ సంకల్పానికి సమర్పించుకోవడం, దైవంపై దృష్టి కేంద్రీకరించబడిన ప్రేమకు (నిజమైన ప్రేమకి, భక్తికి) కొన్ని ప్రధాన సంకేతాలు.

భావోద్వేగ భక్తి

నేను భక్తికి వ్యతిరేకం లేదా భావోద్రేక భక్తికి వ్యతిరేకం అని అనుకోవడం అపార్థం - ఇది అదే విషయానికి వస్తుంది, ఎందుకంటే భావోద్వేగం లేకుండా భక్తి ఉండదు. యోగంపై నా రచనలలో నేను భక్తికి అత్యున్నత స్థానాన్ని ఇచ్చాను. ఈ అపార్థానికి కారణమయ్యే సమయంలోనైనా నేను చెప్పినదంతా శుద్ధి చేయని భావోద్వేగానికి వ్యతిరేకంగా ఉంది, నా అనుభవం ప్రకారం, ఇది సమతుల్యతను కోరుకోవడం, ఉద్రేకపూరిత, అసహ్యకర వ్యక్తీకరణలు లేదా విరుద్ధమైన ప్రతిచర్యలు, విపరీతమైన నాడీ రుగ్మతలకు దారితీస్తుంది. కానీ, శుద్ధి చేయాలని నొక్కి చెప్పటం అంటే నేను నిజమైన అనుభూతిని, భావోద్వేగాన్ని ఖండిస్తున్నానని అర్థం కాదు, శుద్ధి చేయబడిన మనస్సు లేదా సంకల్పం విషయంలో నొక్కి చెప్పాను కానీ, దానికి భిన్నమైన దాని గురించిన ఆలోచనను, సంకల్పాన్ని నేను ఖండిస్తున్నాను. దీనికి విరుద్ధంగా, భావోద్వేగం ఎంత లోతుగా ఉంటే, భక్తి ఎంత తీవ్రంగా ఉంటే, సాక్షాత్కారానికి, పరివర్తనకు శక్తి అంత ఎక్కువగా ఉంటుంది. భావోద్వేగ తీవ్రత ద్వారా చైత్య పురుషుడు మేల్కొని, భగవంతునికి అంతర్గతంగా తలుపులు తెరుచుకోవడం జరుగుతుంది.

*

నిమ్న ప్రాణికం ఇంత వరకు నియంత్రణలో లేనందున ప్రాణమయ పురుష యొక్క భక్తి ప్రోత్సహించబడకపోతే, అది భక్తికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తే, భక్తి ఎలా పెరుగుతుంది, నిమ్న ప్రాణికం ఎలా మారుతుంది? శరీర ప్రకృతికి సంబంధించి తుది స్పష్టత, సామరస్యం వరకు వ్యక్తిలో ఎల్లప్పుడూ వైరుధ్యాలు ఉంటాయి, కానీ మెరుగైన కదలికల ఆటను ఏ విధంగానూ అణచివేయడానికి ఇది ఒక కారణం కాదు - దీనికి విరుద్ధంగా, వీటిని అభివృద్ధి చెందిస్తూ పెంచాలి.

*

చైత్య పురుష (భక్తి) కంటే భావోద్వేగ (భక్తి) బాహ్యంగా ఉంటుంది - ఇది బాహ్య వ్యక్తీకరణ వైపు మొగ్గు చూపుతుంది. చైత్య పురుషుడు

అంతర్ముఖంగా ఉండి మొత్తం అంతర్గత, బాహ్య జీవితానికి దిశానిర్దేశం చేస్తాడు. భావోద్వేగం తీవ్రంగా ఉంటుంది, కానీ దాని ప్రాతిపదికన అంత ఖచ్చితంగా ఉండదు లేదా జీవితం యొక్క మొత్తం దిశను మార్చేంత శక్తివంతంగా ఉండదు.

ప్రాణిక భక్తి

ప్రాణిక భక్తి సాధారణంగా కోరికలు, హక్కుగా భావించి అడిగే వంటి వాటితో నిండి ఉంటుంది, - అది ఇచ్చేదానికి రాబడిని ఆశిస్తుంది. అది భగవంతుని కొరకు కంటే దాని కొరకు భగవంతుణ్ణి ఎక్కువగా ప్రేమిస్తుంది. అది కోరుకున్నది పొందకపోతే, అది తిరుగుబాటు చేయగలదు లేదా మరి ఎక్కడికైనా వెళ్లి పోగలదు. ఇది తరచుగా అసూయ, అపార్థం, నమ్మకద్రోహం, కోపం మొదలైనవాటి ద్వారా అనుసరించబడుతుంది - ఇవి మానవ ప్రేమ యొక్క సాధారణ అసంపూర్ణతలు. ఇవి భక్తిలోని అసలు సూత్రానికి వ్యతిరేకంగా మార్చవచ్చు. మరోవైపు, చైత్య పురుషుని ద్వారా నడిపించబడే ప్రాణిక భక్తి ఉంటే, ఈ లోపాలు మాయమవుతాయి, ప్రాణికం (ప్రేమకి, భక్తికి), (ఉత్సుకతని, ఉత్సాహాన్ని) ఇస్తుంది, ఇది చర్యలోనూ, జీవితంలోనూ అమలులోకి తీసుకురావడానికి ఎక్కువ ప్రేరణను ఇచ్చి నడిపిస్తుంది. ప్రాణికం ఎల్లప్పుడూ జీవితంలో స్వీయ-అభివ్యక్తి కోసం ఆత్మకి సాధనంగా ఉండాలి, దాని స్వంత పరిగణన (అహం, కోరిక) లేదా దాని స్వంత ప్రత్యేక ప్రేరణపై పనిచేయకూడదు.

CWSA 29:356-58

ప్రాణిక భక్తి అహంకారపూరితమైనది, సాధారణంగా భగవంతునిపై ఇది నాది, నాకు ఇది కావాలి అని హక్కుగా అడగటం వంటి వాటితో నిండి ఉంటుంది, అటువంటి వారు సంతృప్తి చెందనప్పుడు తిరుగుబాటు చేస్తారు. మానసికం అనేది హృదయంలో ప్రేమ లేకుండా ఉద్దేశములో, ఆలోచనలో ఆరాధన చేయటం.

*

విరహం లేదా విడిపోవడంలో బాధలు

విరహం ఆత్మ కోసం చేసే ప్రాణిక అన్వేషణలో మధ్యంతర అనుభవం - ఇది చాలా ప్రారంభ దశలో ఎందుకు సాధ్యం కాకూడదు అనటానికి ఎటువంటి కారణం లేదు. ఎటువంటి అశాంతి లేని సాక్షాత్కారాలు, స్వచ్ఛమైన ఆనందాన్ని గ్రహించేవి, మరింత అభివృద్ధి చెందిన సాధనకు చెందినవి.

*

విరహానికి సంబంధించిన స్వచ్ఛమైన అనుభూతి చైత్య పురుషునికి చెందుతుంది - కానీ రాజసిక లేదా తామసిక కదలికలు వస్తే (నిరాశ, ఫిర్యాదు, తిరుగుబాటు మొదలైనవి) అది తామసికం లేదా రాజసికం అవుతుంది.

*

విడిపోవడంలో ఉన్న బాధలు ప్రాణికానికి చెందినవి, అంతరాత్మిక స్థితికి కాదు. బాధలు లేని చైత్య పురుషుడు వాటిని వ్యక్తపరచవలసిన అవసరం లేదు. చైత్య పురుషుడు ఎల్లప్పుడూ నమ్మకం, ఆనందం, విశ్వాసంతో భగవంతుని వైపు తిరిగి ఉంటాడు - అతను ఏ ఆకాంక్షను కలిగి ఉన్నాడో, ఆ ఆకాంక్ష నమ్మకం, ఆశతో నిండి ఉంటుంది.

CWSA 29: 359-60

దైవంతో శత్రుత్వం

శత్రుత్వ సిద్ధాంతం గూర్చి ఇంకా వ్రాయడానికి నా దగ్గర సమయం లేదు. ఈ పనిని రెండు, మూడు రోజుల్లో పూర్తిగా చేస్తాను. దైవం పట్ల శత్రుత్వంతో ఒక భక్తుని కంటే కూడా వేగిరంగా దైవాన్ని చేరుకోవచ్చు అన్న ఆలోచనలో, సత్యమే కనిపించడం లేదు. ఈ ఆలోచన ఆధ్యాత్మిక సత్య సంబంధమైన అంశాలకు, హేతు బద్ధతకు, స్వభావానికి, అనుభవానికి కూడా విరుద్ధంగా కనిపిస్తుంది.

'ఎక్స్'కు నీ సమర్ధన చూస్తే దాన్ని బట్టి అవి 'ఎక్స్' స్వంత ఆలోచనలుగానే ధ్వనిస్తున్నాయి. చాలా విపరీతంగా తోస్తున్నాయి. అవి గనుక సరైనవైతే ఈ దిగువ అంతిమ నిర్ణయాలకు మనం వచ్చి తీరాలి.

1. సత్యం సాక్షాత్కారం వైపు నడిపే ఉత్తమ మార్గం కాదు. ఆధ్యాత్మికంగా అవ్వడానికి రజస్సే ఉత్తమ మార్గం. రాజసిక ప్రవృత్తి గల మనిషి తన ప్రబలమైన అహంకారంతో, హింసాత్మక ప్రత్యాశతో దైవానికి నిజమైన సాధకుడు అవుతాడు.

2. అసురుడు శ్రేష్ఠ భక్తుడు. సిద్ధికి దేవ స్వభావాన్ని షరతు అనీ, దానికి విరుద్ధమైనది అసుర స్వభావం అనీ చెప్పే గీతా వాక్యం పూర్తిగా తప్పు. దానికి మరో విధమైనది సత్యం.

3. రావణుడు, హిరణ్యకశుపుడు, శిశుపాలుడు దైవానికి గొప్ప భక్తులు. ఎందుకంటే దైవానికి ప్రతికూలురు. కాబట్టే కొన్ని జన్మల్లోనే విముక్తులయ్యారు. వాళ్ళతో పోల్చుకుంటే మహర్షులు, భక్తులు చాలా దీనమైన ఆధ్యాత్మిక పాత్రలు. పురాణాల్లో రావణుని గురించి ఒక చిక్కు సమస్య నాకు తెలుసు. ఈ అసురులు, రాక్షసులు విష్ణువు లేదా కృష్ణునికి లేదా రామునికి ఆరాధకులు లేదా శిష్యులుగా ఉండేలా నటించలేదు లేదా తిరుగుబాటుతో మోక్షాన్ని పొందే శిష్యులుగా ఉండటానికి వారి హోదాను వినియోగించలేదు అన్న విషయాలను నన్ను ఎత్తి చూపనివ్వు. వాళ్ళు శత్రువులుగానే ఉండి మోక్షాన్ని పొందారు, చంపబడి, దేవునిలో విలీనం అయిపోయారు.

4. గురువు పట్ల విధేయత, దైవాన్ని ఆరాధించడం లాంటివన్నీ మనిషికి పనికిరాని, గొర్రెలకు తగిన ఆహారాలు. గురువు మీదకి లేదా దైవం మీదకి దురుసుగా పోయి, ఆయనను దూషించి, ధిక్కారాన్ని కనబర్చి, ఆయన నిజాయితీకి సవాలు విసిరి, ఆయన చర్యలు దోషాలుగా ప్రకటించి, ఆయన తీర్పు తప్పు అని, పక్షపాత పూర్వకమని, జుగుప్సాకరమని, అసత్యం, దయ్యాలకి మద్దతునిచ్చేదని, మొదలైనదంతా ఉత్తమ భక్తిమార్గం. అదే గురు శిష్యుల మధ్య నిజమైన అనుబంధం,

అవిధేయతే గురువు పట్ల అత్యున్నత గౌరవం, క్రోధం కలహాలన్నవి దైవానికి సమర్పించదగిన ఉన్నత ఆరాధనలు.

5. తన దోషాల్ని కనిపెట్టుకోవడానికి, మహాకాళి కొట్టే దెబ్బల్ని ఆనందంగా స్వీకరించే సాధనలు, ప్రకాశం, బలం, పవిత్రతతో ఎదగడం అన్నవి శిష్యత్వానికి సంబంధించిన అయోగ్యత, పిరికితనం, తిరుగుబాటుతో మారడంలో నిశ్శబ్ద ఒత్తిడికి స్పందించే వాడు, తన తప్పులను మొండిగా సమర్థించేవాడే దృఢమైన మనిషి, ఒక పటిష్టమైన ఆధారం, పరిపూర్ణతా మార్గంలో ఒక ఉన్నత స్థాయీ సాధకుడు.

ఇలా పర్యవసానాలను గుణించుకొంటూ పోగలను. కాని నా దగ్గర సమయం లేదు. ఈ విషయాలన్నింటినీ నీవు నమ్ముతున్నావా? ఇవన్నీ పరిపూర్ణతా మార్గంలో 'ఎక్స్' వాదనకు సంబంధించిన లేదా సంఘర్షణకు సంబంధించిన పర్యవసానాలు. నీవు పూర్వ సిద్ధాంతాన్ని ఒప్పుకొన్నట్లయితే ఈ తార్కికమైన పర్యవసానాలను అంగీకరించాల్సిందే. 'ఎక్స్' చేసింది అదే. అతడి దోషాల్నే సత్యంగా పిలిచాడు. నేను విధించిన మార్గం అసత్యమని 'తన ఉన్నతాత్మను మరచిన గురువు'ననే వాస్తవం ద్వారానే అది వివరించబడుతుంది అన్నాడు. ఆ పర్యవసానాలు అతడు వెళ్లిపోయేలా చేశాయి. మనం కోరుకోలేదు. తను స్వయంగా అనుకొనే వెళ్లాడు. అతడు సృష్టించుకొన్న పరిస్థితుల కారణంగా అతడి గతానుభవంతో వచ్చిన ఒకమార్పుకు అతడు లోనైతే తప్ప ప్రాయోగికంగా అతడిని నేను వెనుకకు రమ్మనడం అసాధ్యం. ఆ మార్పు సాధ్యాసాధ్యాల గురించి ఆలోచించడంలో, గతానుభవం, నన్ను అనుమతించదు.

CWSA 29:360-361 *శ్రీ అరవిందులు*

ప్రార్థన, పూజ

బాహ్య పూజ :

ఆంతరిక పూజకు ధ్యానానికి ఈ యోగంలో మాత్రం పరిమితంటూ లేదు. కేవలం ఆంతరిక అస్తిత్వానికి మాత్రమే గాక, మొత్తం అస్తిత్వానికి, ఈ యోగం సంబంధించినది గనుక, అటువంటి పరిమితీకరణను ఉద్దేశించలేదు. విభిన్న మతాల పాతరూపాలు పడిపోవచ్చు. కానీ, రూపాలన్నీ లేకుండా పోవాలనేది సాధన నియమం కాదు.

(పాత రూపాలు పడిపోవచ్చు) అన్నప్పుడు ప్రణామం వగైరాలను గురించి ఆలోచించడం లేదు, దానికొక సజీవమైన విలువ ఉంది. ఇకనెంత మాత్రం విలువలేక పోయినప్పటికీ కొనసాగుతున్న పాత రూపాలను గురించే నేనామాట అన్నాను. ఉదాహరణ, చనిపోయిన వారికోసం చేసే శ్రాద్ధకర్మను గురించే ఆలోచిస్తున్నాను. ఈ యోగంతో సంబంధంలేనటువంటి ఇక్కడి రూపాలను గురించి కూడా ఆలోచిస్తున్నాను. ఉదాహరణకు క్రైస్తవ రూపాలనంటి పెట్టుకునే క్రైస్తవులు లేక నమాజ్‌కు మహమ్మదీయులు, లేక పాత పద్ధతిలో సంధ్యావందనానికి అంటిపెట్టుకున్న హిందువులు అవి పడిపోతున్నట్లుగాని, లేక తమ సాధన స్వేచ్ఛామయ పురోభివృద్ధికి ఒక ఆటంకమనిగాని త్వరలో తెలుసు కుంటారు.

బాహ్య పూజ అంటే అర్థమేమిటి? అది పూర్తిగా బాహ్యానికే సంబంధించినదే అయితే, అది అత్యంత నిమ్నరూపమనే మాట నిజమే. ఆంతరికంగా యథార్థ చేతనతో చేసినదైతే, పూజ స్వభావంలో, చర్యలో, దేహాన్ని అత్యంత బాహ్య చేతనను పాలుపంచుకునేటట్లు చేస్తూ, ఆరాధనకు సంబంధించిన మహనీయ సంపూర్ణతనదికొని తెస్తుంది.

నీవు చెప్పేది, నిస్సందేహంగా యథార్థం, కానీ అటువంటి ఆధారాలు, విశ్వాసం కోసం ఇంకా అవసరం ఉన్నవారికి లేకుండా చేయకపోవడం మంచిది. ఈ అంతర్దర్శనాలు, ప్రతిరూపాలు, క్రతువులు వారికోసం

ఉద్దేశించబడినవి. ఏ విశ్వాసాన్నైనా లేక విశ్వాస ఆధారాన్ని అయినా, అది ఉన్న వ్యక్తులు, దానిని మరో విశాలమైన, మరింత సంపూర్ణమైన దానితో పునఃస్థాపించుకొంటే తప్ప తొలగించకూడదనేది ఒక ఆధ్యాత్మిక సూత్రం.

(ఒక విగ్రహం లోనికి) ఒక శక్తివంతమైన దైవ సాన్నిధ్యాన్ని తీసుకువస్తే, అది దానిని తీసుకొచ్చిన వ్యక్తి తన దేహాన్ని వదిలి వేసిన చాలాకాలం వరకు ఉండవచ్చు. మామూలుగా అది పూజారి భక్తిచే, ఆరాధించడానికి దేవాలయానికి వచ్చే వారి చిత్తశుద్ధి, నమ్మకంతో పోషించబడుతుంది. ఇది విఫలమైతే, ఆ దివ్య సన్నిధి ఉపసంహరించుకోవడం జరగవచ్చు.

*

(ఒక దేవాలయంలో దేవతకు అర్పించిన ఆహారం అదృశ్యం అవ్వడం అనే విషయానికి) "విజ్ఞాన శాస్త్రీయ" విశదీకరణ ఏమిటంటే, ఎవరో బహుశా ఒక సేవకుడు, అక్కడ చూచే వాళ్ళెవరూ లేనప్పుడు అక్కడున్న నిషేధాలను పట్టించుకొనకుండా, సమర్పించిన ఆహారాన్ని శీఘ్రంగా పూర్తి చేసి ఉంటాడు. అటువంటి గుహ్యమైన వ్యవహారాలు అసాధ్యమని ఊహించి ఉంటుంది, కానీ అదలాంటిదై ఉండకపోవచ్చు, అదొక కేవలం జరగడానికి అవకాశం ఉన్న అనుమానం లేక సిద్ధాంతం. గుప్తజ్ఞానం కలవారు లేక వారిలో కొంతమంది, చూపుకందని జీవులకు కొన్నిసార్లు అర్పించిన ఆహారం (ఏవిధంగా చూసినా ఎల్లప్పుడూ అలా జరగదు) దాని సూక్ష్మ మూలకాలను, ఆహారపు బయటకు కనిపించేదాన్ని వదిలివేస్తూ, హరించడం జరుగుతుందని అంటారు. భౌతికంగా ఆహారాన్ని స్వీకరించడమనేది అరుదు, కానీ ఎచట భక్తి అత్యంత దృఢంగా ఉంటుందో, అచట అటువంటి సంఘటనలు సంభవించినట్లు నమ్ముతారు.

CWSA 29:364-65

బయటకు కన్పించే భక్తి

యాంత్రికమైన, కృత్రిమ భక్తి అంటూ ఉండజాలదు - భక్తి ఉందా లేదా అనేదే అసలు విషయం. భక్తి తీవ్రమైనది కావచ్చు, కాకపోవచ్చు,

సంపూర్ణం లేక అసంపూర్ణం కావచ్చు, కొన్ని సమయాల్లో బహిర్గతం కావచ్చు, కొన్ని సమయాల్లో తెరమరుగు కావచ్చు, కానీ యాంత్రికమూ, కృత్రిమమూ అయిన భక్తి పదాలే పరస్పర విరుద్ధమైనది.

(బహిరంగ భక్తికి వ్యతిరేక వాదనలు) ఇతర పార్శ్వాలను ఉపేక్షిస్తూ, సత్యపు ఒక పార్శ్వాన్నే పరిగణించే మనస్సు అతిశయోక్తిలివి. ఆంతరిక భక్తి ప్రధాన విషయం, అది లేని బాహ్యభక్తి, ఒక రూపం, కేవలం కర్మకాండగా అవుతుంది. కాని అది ముక్కు సూటిగా సాగేది, చిత్తశుద్ధి కలిగినదీ అయినప్పుడు, బాహ్యభక్తికి, దాని స్థానం దానికి ఉంది.

*

దైవం యెడల మాత్రమే భక్తి ఉండాలి. సాధకులు, సాధకులే, వారు దైవాన్ని చేర ప్రయత్నించే వారైనప్పటికీ దోషాలు సంఘర్షణలతో నిండి ఉన్నవాళ్లే.

*

ప్రతి దానినీ దైవం నుంచి హక్కుగా కోరేది, తనను తానర్పించుకొనని ఒక భక్తి నిజమైన భక్తి కాదు.

CWSA 29:355

ప్రార్థన

ప్రార్థన, ఆకాంక్ష అనేవి ఆధ్యాత్మిక జీవితపు ఒక భాగం, ప్రార్థన ఫలించినా, ఫలించకపోయినా తన విశ్వాసాన్ని ప్రశాంతతను అలాగే నిలుపుకుంటూ అలజడికి లోనుకాకుండా ఉంటే, అది సమర్పణతో విభేదించవు. సాధారణ జీవితంలో, దైవంతో మానవసంబంధపు ప్రధాన మౌలిక అంశాలలో ఒకటి ప్రార్థన. తరచుగానే గాని ఎల్లవేళలా సమాధానం రాదు. సమాధానం లభించకపోయినప్పుడు మతాత్మిక మనిషి తన నమ్మకాన్ని, సమాధానం ఇవ్వడం దైవేచ్ఛ కాదని అర్థం చేసుకొంటాడు. లేకపోతే తన ప్రార్థన ఆలకించబడేంతవరకు తీవ్రంగా ప్రార్థిస్తాడు. అది ఆ మనిషి మీద, పరిస్థితుల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. ఒక సాధకుడు నిస్సంగుడై ఉండి, సమమనస్కుడై ఉంటే ఇతరుల వ్యవహారాల్లో

వాళ్లకోసం ఆంతరంగికంగా కలిగించుకోవచ్చు. కానీ జోక్యం చేసుకొన బద్ధుడై ఉండడు.

*

సర్వుల ప్రార్థన ఆలకించబడదు అనేది నిజం. ఎంత చిత్త శుద్ధితో కూడినదైనప్పటికీ ప్రతివాని ప్రార్థనలను వినడం జరిగితే ప్రపంచం మరింత వినాశకర వ్యవహారమై ఉండేది. భగవంతుని వైపు ప్రార్థన సైతం ఎల్లవేళలా వినడం వెంటనే జరగదు, విశ్వాసం సైతం ఎల్లవేళలా వెంటనే తృప్తిపరచబడదు. తన పెనుగులాటలో ప్రార్థన, విశ్వాసం రెండూ సాక్షాత్కారం వైపు మనిషికి సహాయపడడానికివ్వబడిన రెండు శక్తులు - అవి లేకుండా, ఆకాంక్ష, సంకల్పం, విశ్వాసం లేకుండా (ఆకాంక్ష అంటే ప్రార్థన) ఎచటికి చేరాలన్నా అతనికి కష్టమౌతుంది. కాని ఇవన్నీ, దైవ క్రియాశక్తిని కార్యోన్ముఖం చేయడానికి కేవలం ఉపాయాలే - క్రియా శక్తులు, కర్మలోనికి వచ్చే ముందు లేక కనీసం అవి కర్మలో వున్నట్లు కన్పించే ముందు, లేక ఫలితం ఫలించే ముందు సైతం సుదీర్ఘ చాలా సుదీర్ఘ కాలం పడ్తుంది. తన విషయాన్ని అతి శయోక్తిగా చెప్పినప్పటికీ, పరవశించిన వాడు పూర్తిగా తప్పు చెప్పినవాడు అవ్వడు. అతిశయింపజేసి, చేసిన ప్రకటనలు సైతం కొన్ని సమయాల్లో జగచ్ఛక్తిని నమ్మించ సహాయం చేస్తాయి. అప్పుడది 'మహా అయితే సరే, అదలా అయితే, మంచిదే' అంటుంది.

*

ప్రార్థనకు సంబంధించినంత వరకు, ఏవిధమైన కఠిన నియమం పెట్టలేం. అన్నీ కాక, కొన్ని ప్రార్థనలకు సమాధానమివ్వబడుతుంది. అన్ని ప్రార్థనలకు సమాధానం ఎందుకివ్వరు అని నీవడగవచ్చు. కాని ఎందుకివ్వాలి? ఒక పెట్టెకు గాని, యంత్రానికి గాని ఏదైనా చీటీ గాని, నాణేన్ని గాని వేయడానికున్న గాడిలాంటి దానిలో ప్రార్థనను పడవేస్తే, నీవడిగింది వచ్చేసే, యంత్రాంగం కాదది. పైపెచ్చు, అదే క్షణంలో మానవాళి ప్రార్థించే సకల వైరుధ్య విషయాలనన్నింటినీ, పరిగణనలోనికి

తీసుకొంటూ, వాటినన్నింటినీ అనుగ్రహిస్తే భగవంతుడు ఒక విపత్కరమైన కలుగులో యిరుక్కుపోతాడు, అందుచేత అది కుదరదు.

ప్రపంచంలో నివసిస్తున్నట్లయితే అటువంటి (ప్రపంచ సమస్యలను పరిష్కరించ సహాయం కోసం) ప్రార్థనలు చేయవచ్చు. కానీ దైవం ఆ ప్రార్థనలన్నింటినీ నెరవేర్చాలని ఆశించరాదు, లేక దైవం వాటిని నెరవేర్చబద్ధుడై ఉన్నాడని భావించరాదు. అతడు సాధకుడైనప్పుడు, ప్రార్థన సాధనకు, సంబంధించిన ఆంతరిక విషయాలకైనదై ఉండాలి. సాధనకు, దివ్య కార్యానికి అవసరమైనంత మేరకు మాత్రమే బాహ్య విషయాలను గురించి ప్రార్థన ఉండాలి.

*

ప్రార్థన గురించి నీవు చెప్పినది సరియైనదే. అది (నిర్వ్యక్తిక ప్రార్థన) అత్యున్నతమైన ప్రార్థనా విధానం, కానీ మరో విధానం కూడా (అనగా అత్యధిక సవ్యక్తిక ప్రార్థనా విధానం కూడా) అనుమతించదగినదే, వాంఛించదగినది సైతం అవుతుంది. సరైన విధంగా సమర్పించిన ప్రార్థనలన్నీ మనల్ని దైవానికి సన్నిహితంగా తీసుకుపోతాయి, ఆనతితో సరైన బాంధవ్యాన్ని నెలకొల్పుతాయి.

*

ప్రార్థనల విషయంలో, ఎవరి కోసం ప్రార్థించావో ఆతనిలో తత్సంబంధమైన ఫలితం లేకపోయినా, ఇతరుల కోసం చేసే నిస్వార్థ ప్రార్థన, ప్రార్థించడమనే వాస్తవికత, అది తీసుకొచ్చే వైఖరే నిన్ను ఉన్నత శక్తికి తెరచి పెడ్తుంది. దానిని గురించి సానుకూలంగా ఏం చెప్పలేం, ఎందుకనంటే ఫలితం అవశ్యం, వ్యక్తుల మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. వాళ్లు ఉన్ముఖమై ఉన్నారా, లేక స్వీకరించే విధంగా ఉన్నారా లేక, ప్రార్థన క్రిందికి తీసుకొచ్చే ఏ దివ్యశక్తికైనా బదులు పలికేదేదైనా ఉందా క్రిందికి అనే దానిమీద కూడా ఆధారపడి ఉంటుంది.

*

ప్రార్థనలు పూర్తిగా విశ్వాసంతో నిండి ఉండాలి.

ఈ లేఖ వ్రాసిన వానిని ఒక సహచర సాధకుడిలా అడిగాడు శ్రీఅరవిందుల ఫొటోగ్రాఫ్ మీద ధ్యానించాలని యెందుకనుకొంటున్నావు? నీలా లోపల ధ్యానించగలిగితే, ఈ బాహ్య రూప భక్తి అవసరం లేదు.

CWSA 29:365-67

*

శ్రీ అరవిందుల ఫొటోగ్రాఫు వంక చూస్తున్నప్పుడు ఒక సజీవ నిజమైన నేత్రాలతో వున్న ఒక సజీవ వ్యక్తివైపు చూస్తున్నట్లు ఈ లేఖకుడనుభూతి చెందాడు.

CWSA 29:355-363

పరివర్తన చెందే షరతుతో మాత్రమే ఎవరూ పూజ చేయకపోవచ్చు. చాలామంది పరివర్తన చెందాలని గాని పూజించాలని గాని కోరుకోరు.

*ది మదర్ శిష్యునితో సంభాషణ, జనవరి **14,1970***

విశ్వజనీన దైవారాధన

దైవాన్ని గురించిన మానవ ఆలోచనలు, మొదట రూపం ధరించిన వాని పూజ, రూపరహితుని వైపు ఆకాంక్షగా తరువాత, సగుణుని ఆరాధన, నిర్గుణుని వైపు నిరపేక్షకునిపై అరుదైన ఆత్మల తపనగా తమను తాము విభజించుకొంటాయి.

ఎందుకనంటే ఈ దశలన్నింటికీ తాంత్రిక ఆరాధన, క్రమశిక్షణ అవకాశమిస్తుంది. రూప రహితుడు తనను తాను రూపంతో ఎలా చూపుకోగలుగుతాడు. అని మతాత్మిక హేతువాది ప్రశ్నిస్తాడు. సమాధానమివ్వడానికి ఎదురుగా విశ్వం వున్నది. శిలలోని, వృక్షంలోని, జంతువులోని, మానవునిలోని నారాయణుని హిందూ మతం పూజిస్తుంది. దానినే, మేధోపరమైన, ఆధ్యాత్మిక అభిజాత్యం లేక అన్యమతాల కాఠిన్యత తృణీకరిస్తుంది. అది తన అభిజాత్యాన్ని తయారు చేసి, తన స్వకీయ, తార్కిక కాఠిన్యతా రూపంలోనికి మళ్ళిస్తుంది. అచేతన పదార్థాలు, శిలలు, నాలుగు కాళ్ళ జంతువు, మానవుడు ఇవన్నీ భవంతునిలో సమమైనవే, దైవంలో మన సహోదరులే, తాను పూనడానికి తిరస్కరించినటువంటి

సర్వవ్యాప్తి రూపాలే. కాని పదార్థరూపాలకావల, ఆదర్శప్రాయమైన, సంకేతాత్మకమైన యితర రూపాలున్నాయి, ఇంకా అంతకంటే ఎంతో నిజమైన, ఏ ఇతర అసలైన భౌతిక అభివ్యక్తికన్న దైవశక్తిని ఎంతో నిండుగా కలిగిన వాటికంటె తక్కువవి కావు. మనం పూజించే భగవంతుని గురించిన మానసిక ప్రతిరూపాలివి. అతని భక్తికి అతడే రూపం తీసుకొచ్చినా, భగవంతుని యందు ఆతనికి గల ప్రేమ ఆ రూపాన్ని పూని దానిని ఉజ్జీవింపచేస్తుంది. విశ్వాసం పరితాపానికి బదులు పలికే, బహుశా అదే తండ్రి, తల్లి, సఖుడు, ప్రేమికుడు, వీటన్నింటినీ అతిశయిస్తూ దానికి అతీతం గూడా అవుతూ, తానుగా స్వయంగా వాటివైపు పరితపిస్తూ వున్న ప్రేమ గల, ఒక దివ్యచేతన వున్నట్లయితే అది తన ఆనందం కోసం, తన విఖ్యాతి కోసం, విశ్వరూపాలను పూనుతున్నదని, లేక సృష్టిస్తున్నదని అనుకోవడం నిరర్థకం. కాని, తన హృదయంలో లేక తన ఊహలో తనకు తానుగానే రూపమేర్పరచుకొన్న దాని, పూజించు వాని ప్రేమ సమర్పించుకొనే దాని ప్రతిష్టకు, లేక పరిశుద్ధతకు ఒక అప్రతిష్ట కలిగించే తిరస్కారం అవుతుంది. ~~ఈ~~ మానసిక రూపాలకు, మానసిక పూజ నివేదించవచ్చు. పైగా ఇది ఉన్నత విధానమే. లేక దీనికి పదార్థ పునాదిని పూజలకు సంబంధించిన భౌతిక చర్యకు ఒక భౌతిక ఆకృతిని రూపొందించడానికి ఒక విగ్రహానికి, లేక ప్రతిబింబ చిత్రానికి 'ప్రతిష్ట' చేయవచ్చు.

రూపరహితంలో గూడా, ఆయన గుణాలలో, ఆయన దివ్యప్రేమ, దివ్య శక్తి, దివ్యానందం, ప్రజ్ఞానం, జ్ఞాన నేత్రానికి తనను తాను వ్యక్తపరచుకొనే, గొప్ప జగత్ సూత్రాల రూపంలో గూడా భగవంతుని పూజిస్తాం.

వీటిలో అభివ్యక్తమైన నిర్వ్యక్తికతగా లేక వాటిని తనలో భరించి వున్న సవ్యక్తికతగా ఆయనను మనం పూజిస్తాం. పరాకాష్ట శిఖర దశలో అరూపమైన దానిలోనికి మాత్రమే గాక, గీత పలికిన నిర్గుణ, అనిర్దేశ్యంలోనికి గూడ మనం లేస్తాం. మన మానవ అజ్ఞానంలో, పట్టాలు, విశిష్టతలు, ఆధిక్యతలు ప్రత్యేకతలపై మనకు గల మానసిక తీవ్ర

ఆపేక్షలతో మనం ఆ విధంగా ఈ విషయాలను వర్గీకరించి, ఇది ఉన్నతమైనది, అది అజ్ఞానమయ, అధములకు అని చెప్తాం. మనకు తెలుసా? రూపారాధకుని, మనిషిని పూజించే, విగ్రహారాధకుని, బహు దేవతా వాదిని, భ్రష్టుడనే భావంతో ఆస్తికుడు చిన్నచూపు చూస్తాడు. సగుణారాధకుడిని, మూర్తిత్వంపై కేంద్రీకరించే ఆస్తికుని అజ్ఞానంపై ఒక ప్రశాంత, సహనం కల దృష్టితో చిన్నచూపు చూస్తాడు.

భగవంతుడు దేనినీ తృణీకరించనట్లు మనకు కనిపిస్తుంది. ఆలోచనా శిఖరం నుండి అనిర్వచనీయం, అజ్ఞేయం లోనికి తత్త్వవేత్త దుముకుడులో ఆనందాన్ని స్వీకరించినట్లు, ఒక చిన్న బిడ్డ ప్రార్థనలోనూ లేక ఒక పుష్పాన్ని లేక ఒక పత్రాన్ని విచిత్రమైన ప్రతిబింబం ముందు సమర్పించడంలో ఆనందాన్ని, సమస్తపు దివ్యాంతరాత్మ స్వీకరిస్తున్నట్లు మనకు కనిపిస్తోంది. పైకెదిగి తీరంలేని సంసిద్ధిలోనికి విస్తరించుకొంటూ పోయినా, చిన్న బిడ్డకుండే హృదయాన్ని, రూపాల ద్రష్ట సామర్థ్యాన్ని నిలుపుకోగలిగిన వారికతడత్యంత శుభాన్ని చేకూరుస్తాడు.

CWSA 1:572-73 *శ్రీఅరవిందులు*

నీకు విశ్వాసమూ, నమ్మకమూ ఉంటే, నీవు పూజించేది గురువు మానవరూపాన్ని గాక ఆయన రూపం ద్వారా అభివ్యక్తమయ్యే పరాత్పర ప్రభువును, అని తెలుసుకొంటావు.

ఇబ్బంది పడకుండా, నీకు యే మార్గం సహాయం చేస్తే ఆ మార్గం ప్రకారం, పరాత్పర ప్రభువునకు యెట్టి మినహాయింపులు లేకుండా, నిన్ను నీవు సమర్పించుకో.

ప్రేమ, ఆశీస్సులతో

CWM 14:60 *ది మదర్*

శ్రీమాత! శ్రీ అరవిందుల యోగమార్గాన్ని ఎంచుకున్న తర్వాత మిగిలిన దేవుళ్ళు, దేవతలనందరినీ పూజించటం మానివేయాలా?

శ్రీ అరవిందులు అందించిన మార్గాన్ని నిజంగా ఆచరించేవారు, ఈ మార్గపు అనుబంధం ప్రారంభం కాగానే, తన చేతనను ఇతర దేవీ దేవతలకు పరిమితం చేయడం అసాధ్యమని గమనిస్తారు.

CWM 10:254

శ్రీమాతా! కొందరడుగుతూ ఉంటారు - శ్రీ అరవిందుల అనుచరులు రాముడు, కృష్ణుడు, మరి ఏ ఇతర దేవతలనైనా పూజించవచ్చా? కూడదా? ధార్మికమైన మత కార్యక్రమాలను నిర్వహించవచ్చా లేక వదిలివేయాలా?

ఇక్కడ ఈ మార్గంలో ఒక వ్యక్తి అనుసరించవలసిన నిర్దిష్టమైన నియమాలేవీ లేవు. ప్రతి వ్యక్తీ తన అంతఃకరణ చెప్పినట్లుగా నడుచుకోవాలని చెప్పాను. నిజాయితీగా ఉండి, దైవానికి సేవకుడవ్వాలనుకుంటే, శ్రీమాతారవిందుల నామాలు తెలియకపోయినా అలా కావచ్చు. శ్రీమాత రాధ రూపంలోనో, మేరీమాతగానో లేదా హనుమరూపంలో బదులు పలుకుతారు. అది ఆ వ్యక్తి నిజాయితీ, విశ్వాసాలపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఎవరినీ మతపరమైన ఉత్సవ కార్యక్రమాలను చేయమని కానీ, ఆపివేయమని గానీ చెప్పము. మదర్! మీరేమంటారు?

అది చాలా సత్యం

CWM 17:234

శ్రీమాత

దైవాన్ని ప్రకటించే దేనినైనా గుర్తించడానికి జనులు నిరాకరిస్తున్నారు. అందులో దోషాలనెంచటానికి లోపాలు వెతకటానికి ఉన్నతమయిన దానిని తమ స్థాయికి, క్రిందకు దించటానికీ ప్రయత్నిస్తుంటారు. ఇతరులు తమను అధిగమించి పోయినపుడు ఊరికే కోపంతో రగిలిపోతారు. తేలికపాటి "అసమగ్రతను" కనుగొనడంలో విజయం సాధించినపుడు, గొప్పగా ఆనంద పడిపోతారు. కానీ ఈ భూమిపై దైవం ఎదురైనపుడు వారి అనాగరికమైన భౌతిక మనసుకు వారికి కేవలం మొరటుతనమే ఎదురౌతుంది. వారికి చూడగల సమర్థత లేనిది, చూడవద్దని కోరుకున్నది వాళ్ళు చూడాలని ఆశించలేరు. దైవం యొక్క బాహ్యాచర్యలను మాత్రమే పరిగణించినపుడు వాళ్ళు ఖచ్చితంగా దైవాన్ని తప్పుగా అంచనా వేస్తారు. ఎందుకంటే మానవ చర్యలా కనిపించే దైవకార్యం పూర్తిగా అందుకు భిన్నంగా ఉండి మానవీయం కాని మూలాల నుండి ఉద్భవిస్తుంది.

ఈ భూమిపై ఒక కార్యార్థమై ఆవిష్కృతమయే దైవం సాధారణ మానవులలానే ప్రవర్తించినట్లు గోచరించినా నిజానికి అలా జరగదు. దైవపు పనితీరును పైకి కనిపించే, ప్రకటితమయ్యే ప్రమాణాలను అనుసరించి బేరీజు వేయలేం. కానీ మానవులు తమ నిమ్నతను ఎంతో ప్రేమించి ఒక ఉన్నత సత్యాన్ని ఒప్పుకొనటాన్ని లేదా సమర్పణ చేసుకోవటాన్ని భరించలేరు. దోషాలను వెతికి పట్టుకోవటం, ఉన్నత సత్యాన్ని అనుమానించి విమర్శించటమనే ఈ కుటిల వ్యామోహం మానవత యొక్క ప్రభావముద్ర, కేవలం మానవతను అది వేరుగా నిలబెడుతుంది. మరొకవైపు ఎక్కడైతే సత్యమయినది, సుందరమయినది, ఉదాత్తమయినది అప్రయత్నంగా ఆరాధించబడుతుందో అక్కడ దివ్యత్వం వ్యక్తమవుతుంది. మీ హృదయం దివ్య మూలాలను కలిగి ఉన్నదానిని ఆరాధించడానికి, పూజించటానికి ఎగసినపుడు అది మీలోని భౌతిక చైతన్యం చైత్యసత్త లేదా అంతర్మాతో సంస్పర్శలోకి వస్తుందనే విషయాన్ని మీరు రూఢిగా తెలుసుకోవాలి.

అటువంటి విషయం మీ ముందున్నక్షణంలో మీ కళ్ళ నుండి ఆనంద బాష్పాలు కురుస్తాయి. కేవలం కుటిలమయిన వ్యక్తులు మాత్రమే యిలా ఆలోచిస్తారు. అవును. ఇది చాలా మహత్తరమైన విషయమే. కానీ అది నాకు సంభవించి ఉంటే బాగుండేది. ఈ గుణం నాకు ప్రాప్తించి ఉంటే, ఈ మహోత్కృష్టమయిన ఆవిష్కరణకు నేను ఉపకరణం అయి ఉంటే బాగుండేది అనుకుంటారు. భగవంతుడు తనకు కావలసిన సమయంలో తాను ఎన్నుకున్న పద్ధతిలో తనను తాను వ్యక్తం చేసుకోవాలని అనుకోవటం ప్రధానమయిన విషయమయినపుడు మీరు మీ అహం గురించి ఎందుకు చింతించాలి? అది అలా అభివ్యక్తమైనపుడు మీరు సంతృప్తులయి, మీ దయనీయమైన వ్యక్తిత్వపు సంకుచిత శృంఖలాలను ఛేదించుకో గలిగి, నిస్వార్ధమయిన ఆనందంతో పైకి దూసుకుపోవాలి. మీ ఆత్మ జాగృతమయినదనటానికి, సత్యాన్ని అనుభూతి చెందిందనటానికి ఈ ఆనందం సరియైన సంకేతం. అప్పుడే మీరు అవగతమవుతున్న ఆ సత్యపు ప్రభావానికి తెరుచుకోగలుగుతారు. దానిచే ఒక రూపాన్ని దిద్దుకుంటారు.

నాకు కొన్ని సందర్భాలు గుర్తున్నాయి. చిన్న పిల్లలు, పసిపాపలూ చేసే దివ్యమైన పనులు చూసినపుడు వెంటనే నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతాయి. ఆ ఆనందాన్ని అనుభూతి చెందండి. దాని వలన మీలోనే ఉన్న ఆ దివ్యసన్నిధి యొక్క లబ్దిని పొందుతారు.

CWM 3:158-159

విగ్రహారాధన

విగ్రహాలు మానవ సృజన కాదా? అవి స్వయంగా ఏమైనా ఉనికిని కలిగి ఉంటాయా?

ఏ రూపమయినా దేనినయితే మనం తృణీకార భావనతో విగ్రహం అని పిలుస్తామో ఆ మూర్తి యొక్క బాహ్యరూపమేదయినా, మన భౌతిక నేత్రాలకది వికృతంగా, చాలా సాధారణంగా లేదా భయంకరంగా అనిపించినా, వ్యంగ్యచిత్రంలా దానిలో ఎపుడు అది దేనికయితే

ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుందో ఆ ఉనికి ఉంటుంది. ఎవరో ఒకరు ఒక పూజారి లేదా దీక్షనిచ్చే గురువు లేక సాధువు లేక సన్యాసి, ఎవరికైతే ఆ శక్తి ఉంటుందో (నాకు సాధారణంగా పూజారులు ఈ కార్యాన్ని చేస్తుంటారు.) వారు ఆ శక్తిని, దాగి వున్న ఆ దివ్యసమక్షానికి తీసుకురాగలరు. అది సత్యం. అక్కడ శక్తి ఉనికి రెండూ ఉంటాయి. అంతే కానీ జనులు పూజించే చెక్క, లోహం లేదా రాతితో చేసిన రూపంలో కాదు, అది దివ్య సాన్నిధ్యం.

కాని యూరపు దేశీయులకు ఈ అంతరంగికమయిన అనుభూతి తెలియదు ఏ మాత్రం తెలియదు. వారికి అంతా ఉపరితలంపైనే. అది కూడా కాదు. వెనుక ఏమీలేని ఒక పలుచని బాహ్యాపొర. వారు దానిని అనుభూతి చెందలేరు. కానీ దివ్య సన్నిధి అక్కడ ఉండటం సత్యం. అది సంపూర్ణంగా నిజం. అందుకు నేను హామీ యిస్తాను.

కానీ ఈ విగ్రహాలు కేవలం మానవ సృజనలు మాత్రమే కాక అవి స్వయం సంభవాలు కాదా?

ఈ విషయంలో నాకు కొన్ని చాలా ఆసక్తికరమైన అనుభవాలున్నాయి. జనులు ఎలా ఆలోచిస్తారు? ఎలా అనుభూతి చెందుతారనే విషయంపై. కొంతకాలం క్రితం ఒకరు శ్రీఅరవిందుల చిన్న విగ్రహాన్ని తయారు చేశారు. అతను దానికి ఒక కుండలాంటి పొట్టను పెట్టాడు. నాకది విచిత్రంగా అనిపించింది. నేనతన్ని అడిగాను. అలా ఎందుకు తయారు చేశావని. అతను ఇలా వివరించాడు. ఇది కంటికి కనిపించే ఒక సాధారణమయిన బొమ్మే అయినప్పటికీ, అది మీరు భగవంతుడని భావించే ఒక వ్యక్తి యొక్క, మీరు పూజించే వ్యక్తి యొక్క లేదా దైవమో, అవతార పురుషుని రూపం కనుక లేదా కేవలం ఒక గురువు యొక్క రూపం అయినా దానిలో ఆయన ఉనికికి చెందిన ఆత్మ మరియు శక్తి నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. మీరు దానిని పూజిస్తారు. అది ఎంత మోటుగా ఉన్నా, ఆ రూపం హాస్యాస్పదంగా ఉన్నా సరే.

ఒకతను నాది శ్రీ అరవిందులది ఒక పెద్ద చిత్రపటం వేశాడు. దానిని తీసుకవచ్చి నాకు చూపించాడు. అది చాలా భయంకరంగా

ఉంది. భౌతిక దృష్టికది భయంకరంగానే ఉంది. భయంకరంగా ఉంది అన్నాన్నేను. దీనిని ఉంచుకోలేము. ఇంతలో వెంటనే ఎవరో 'ఇది నాకు కావాలి' అన్నారు. దీనిని మా యింటిలో పెట్టుకుని పూజ చేస్తాను. 'ఆహ్ కాని ఇలాంటిదానిని ఎలా పెట్టుకోగలవు' అనకుండా ఉండలేకపోయాను. (అది మరీ అంత వికృతంగా లేదు.) అలాంటి పటానికి ఎలా పూజ చేయగలవు? అది చాలా శూన్యంగా, సామాన్యంగా ఉంది' అన్నాను. 'నాకది శూన్యం కాదు. అందులో పూర్తి సన్నిధి, శక్తి ఉంది'. అని సమాధానం చెప్పాడు. 'నేనలానే దానికి పూజ చేస్తాను. 'సన్నిధి మరియు శక్తి'. ఇదంతా ఒక ప్రాచీన భావనపై ఆధారపడి ఉంది. మనం విగ్రహమని తృణీభావంతో చూసే రూపం ఆ దేవత యొక్క బాహ్య రూపం. ఎలా ఉన్నప్పటికీ ఆ దేవతకు ప్రాతినిధ్యాన్ని వహించే ఉనికి అక్కడ ఉంటుంది. ఎవరో ఒకరు ఒక పూజారి, లేదా దీక్షనిచ్చే గురువు - ఒక సాధువు లేదా సన్యాసి, ఆ శక్తి వున్న వ్యక్తి (సాధారణంగా ఇది ఒక అర్చకుని పని) ఎవరైతే శక్తిని, సన్నిధిని ఆ విగ్రహంలో నింపగలుగుతారో వారిది. అది సత్యం. ఎంతో వాస్తవం, ఆ శక్తి సాన్నిధ్యాలక్కడ ఉంటాయి. అంతేకానీ (చెక్క, లోహం, రాయితో చేసిన రూపం మాత్రమే కాదు) అక్కడ పూజింపబడేది ఆ దైవసన్నిధి.

యూరోపియన్లకు ~~ఈ~~ అంతరంగిక భావన తెలియదు. వారికి అంతా ఇలా ఉంటుంది. (శ్రీమాత చేతితో సంజ్ఞ చేస్తారు) ఒక ఉపరితలం - అది కూడా కాదు.పైపైన ఒక పొర లాంటిది. దాని వెనుక వారు మరి దేనిని అనుభూతి చెందలేరు. కానీ అక్కడ దైవ సాన్నిధ్యం ఉండటమనేది ఒక ఉత్కృష్టమైన సత్యం. నేను దానికి హామీ ఇస్తాను.

జనులు నాకు వివిధ రకాల దేవతల విగ్రహాలను యిస్తూ ఉంటారు. లోహం, చెక్క లేదా దంతంతో చేసినవి. వాటిని నేను చేతిలోకి తీసుకోగానే ఆ దేవత అక్కడ ఉంటుంది. నా దగ్గర ఒక గణేష్ విగ్రహముంది (నాకు చాలా ఇవ్వటం జరిగింది) అది చేతిలోకి తీసుకొని ఒక్క క్షణం దాని వైపు చూసినపుడు, తానక్కడే ఉంటాడు. నా మంచం ప్రక్కన నేను ఎక్కడ పని చేస్తానో, ఎక్కడ భోజనం, ధ్యానం చేస్తానో అక్కడొక చిన్న

విగ్రహముంది. మరొకటి బద్రీనాథ్ హిమాలయాల నుండి వచ్చిన నారాయణుడి విగ్రహం. ఆ రెంటినీ నా చేతిరుమాలకి పేపర్‌వెయిట్‌గా వాడుతుంటాను. చేతి రుమాళ్లు మంచం పక్కన ఒక చిన్న టేబిల్ మీద ఉంటాయి. వాటిపైన ఈ గణపతి, నారాయణ విగ్రహాలను పెడతాను. వాటిని నేను తప్ప ఎవరూ తాకరు. వాటిని పైకెత్తి ఒక తాజా చేతిరుమాల్‌ను తీసుకొని, వాటిని యథాస్థానంలో ఉంచేస్తాను. ఒకసారి నా వేలిగోళ్ళకి పాలిష్ కలిపాను. వేసుకొనే ముందు కొంత గణపతి నుదిటిపైనా, పొట్టపైన, గోళ్ళకి వేశాను. మేము చాలా స్నేహంగా, సత్సంబంధాలను కలిగి ఉంటాం. అందుకని నాకిదంతా ఎంతో సత్యం.

నారాయణుడు ముందు వచ్చాడు. తనని నేనిక్కడ పెట్టి ఆనందంగా ఉండమని చెప్పాను. కొంత కాలం తరువాత చాలా చక్కటి గణపతి విగ్రహమిచ్చారెవరో? అప్పుడు నేను నారాయణుడిని అడిగాను. నేనాయన అనుమతి తీసుకోలేదు. 'కోపం తెచ్చుకోవద్దు, కానీ నేను నీకొక మంచి నేస్తాన్ని యిస్తున్నాను. నాకు మీరిద్దరూ కూడా యిష్టమే. ఒకరి కన్నా ఒకరేమీ ఎక్కువ కాదు. తను ఇంకా బాగున్నాడు, కానీ నువ్వు నారాయణుడివి కదా? ఇలా పొగిడేదాన్ని, ఉల్లాస పరిచే విషయాలు చెప్పేదాన్ని, దానితో చాలా సంతోషంగా ఉండేవాడు.

నాకెపుడూ అలానే ఉండేది. ఎప్పుడూ కూడా. మతపరమైన భావన ఏమీ ఉండేది కాదు. జనులు ముఖ్యంగా యూరపు దేశస్థులు భావించినట్లుగా ఉండేది కాదు. ఆంగ్లభాషలో దానిని ఒక విధమయిన భయం అనవచ్చు. అటువంటిది లేదు. ఆ అనుబంధం నాకు నవ్వు తెప్పించేది. ఆ వెనుక ఉన్న సాన్నిధ్యాన్ని నేను అనుభూతి చెందేదాన్ని.

శ్రీమాత : ఒక శిష్యునితో సంభాషణ, ఏప్రిల్ 29,1961

ఆరాధనలోని మూడు భాగాలు

దివ్య ప్రేమ, ఆరాధనకు చెందిన ఒక సంపూర్ణ చర్య ఒకే ఒక మొత్తం యొక్క ప్రకటనలో మూడు భాగాలుంటాయి - కర్మలో దైవాన్ని ఆచరణాత్మకంగా ఆరాధించడం, కొంత దృష్టిని, అన్వేషణను, లేదా దైవంతో కొంత అనుబంధాన్ని ప్రకటించే చర్య రూపంలో ఒక సంకేతాన్ని పూజించడం, ఒక ఆంతరిక ఆరాధన, ఏకతకై పరితాపం, లేదా హృదయము, ఆత్మ, అంతరాత్మ అధ్యాత్మలో ఏకత యొక్క అనుభూతి.

శ్రీ అరొబిందో, సింథసిస్ ఆఫ్ యోగా, భాగం 20, పుట 152-153

మొదటి రెండు భాగాలు అంత బాగా అర్థం కాలేదు.

అక్కడ చర్యకు సంబంధించిన ఒక శుద్ధ భౌతిక రూపం ఉంది, కొన్ని మతారాధన వ్యవస్థలలో అర్పణను ప్రకటించడానికి ఒక ప్రత్యేక సంజ్ఞ, ఒక ప్రత్యేక చలనం ఉన్నట్లుగా అక్కడ చర్యకు సంబంధించిన ఒక శుద్ధ భౌతిక రూపం ఉంది. అది పూర్తిగా భౌతికమైనది, ఉదాహరణకు అగరుబత్తి వెలిగించడం, అర్పణలను చేయడం, లేదా ఒక దేవాలయం దర్శించడం, ఒక విగ్రహాన్ని అలంకరించడం, వాస్తవానికి ఇవన్నీ శుద్ధ భౌతిక చర్యలు.

రెండవ భాగం ఒక రకమైన మానసిక అర్పణ, ఇది ఒక సంకేత నిర్వహణ చర్యను తయారు చేసేది. కేవలం అగరుబత్తి వెలిగించడంతో తృప్తి చెందని వ్యక్తి ఈ అగరుబత్తి వెలిగిస్తున్నపుడు ఒక సంజ్ఞను సంకేతంగా తయారుచేసుకుంటాడు, ఉదాహరణకు శరీరంలో ఆకాంక్ష జ్వలిస్తున్నట్లుగా, లేదా తనను తాను కరిగించుకుంటూ ఆ అగ్ని శుద్ధతలో అర్పించుకుంటున్నట్లుగా భావన చేసుకుంటాడు.

చివరగా ఈ రెండింటి వెనుక సంయోగం కోసం ఒక ఆకాంక్ష ఉంది. నువ్వు నిర్వర్తించే ఈ చర్యలు, వాటి నుండి తయారు చేసిన సంకేతం దైవానికి ఇంకా ఇంకా దగ్గర చేయడానికి కేవలం ఒక సాధనంగా, ఆయనతో సంయోగానికి నీకు అర్హతను కల్పించేదిగా కావచ్చు.

ఆరాధనా చర్య సంపూర్ణం కావాలంటే ఈ మూడు అంశాలు ఉండాలి. అంటే కొంత శుద్ధ భౌతికమైనది, కొంత మానసికమైనది, కొంత అంతరాత్మ సంబంధమైనది, అంతరాత్మిక ఆకాంక్ష.. ఈ మూడింటిలో ఒకటి లేకుండా ఏ రెండు మాత్రమే ఉన్నా అది అసంపూర్ణమే. నియమానుసారంగా ఈ మూడు చాలా అరుదుగా చైతన్యంతో కలిసి ఉండటం జరుగుతుంది. అది అసాధారణ నిజాయితీ, అర్పణల అస్తిత్వాలను ఉత్పన్నం చేస్తుంది. : అన్ని భాగాలలో మొత్తం అస్తిత్వం ఈ చర్యలో పాల్గొంటుంది.

దేవుళ్ళు, దేవతల ప్రతిమలు

CWM 8; 234-35

నిజానికి మానవ సృష్టి అయిన ఈ రూపాలలో కొన్నింటిని నేను ప్రాణిక, మానసిక ప్రపంచాలలో చూశాను. అతీతం నుండి అభివ్యక్తమయ్యే ఒక శక్తి అక్కడ ఉంది. కానీ అసత్యానికి చెందిన ఈ త్రిప్రపంచాలలో మనిషి తన స్వంత ప్రతిమలో భగవంతుని సృష్టించాడు. మానవుని నిర్మాణాత్మక భావనా ఫలితంగా ఇంచుమించు రూపాల్లో అభివ్యక్తమయ్యే అస్తిత్వాలు ఇవి., ఇది నిజంగా భయంకలిగించేది ! ఈ నిర్మాణాలను కొన్నింటిని నేను చూసాను.....(నిశ్శబ్దం) ఇదంతా చాలా అస్పష్టంగా, దురవగాహంగా, అనిర్వచనీయంగా ఉంటుంది.

కొంతమంది దేవుళ్ళు ఇతరుల కన్నా అనాదరణకు గురయ్యారు. ఉదాహరణకు మహాకాళీ, పాపం, ఎటువంటి విషయాలు ఆమె పట్ల జరిగాయి, మీకు తెలుసు..... అది నిజంగా చాలా భయం కలిగించేది., ఊహించశక్యం గానిది ! కానీ ఈ రూపం కేవలం చాలా నిమ్న ప్రపంచంలో జీవిస్తుంది...... అవును అత్యంత నిమ్న ప్రాణికంలో. ఈమె కుండేది వేరేది..... గుర్తించశక్యంగాని మూలం నుండి, ఎంతో దూరంలో ఉన్న ఒక ప్రతిబింబం. అయితే సాధారణంగా మానవ చైతన్యం చేత ఆకర్షించబడినది ఇది. ఒక విగ్రహం తయారు చేసేటప్పుడు పూజారి ఒక రూపాన్ని కిందకు తీసుకు వస్తాడు. నిత్యకృత్యంగా ఆచారం

కొనసాగించినపుడు అతను తనను తాను ఆవాహనకు చెందిన ఒక ఆంతరిక స్థితిలో ఉంచుకుని, శక్తి నింపటానికి ఆ విగ్రహంలోకి ఒక రూపాన్ని లేదా ఒక ఉద్భూతమయిన దాన్ని క్రిందకు తీసుకురావడానికి ప్రయత్నిస్తాడు. ఒకవేళ పూజారి నిజమైన ఒక ఉపాసనా శక్తి ఉన్నవాడైతే అతను విజయవంతమవుతాడు. కానీ సాధారణంగా ప్రతిదానికి మినహాయింపులు ఉంటాయి, వీళ్ళు సంప్రదాయానికి అనుగుణంగా సామాన్య భావనలలో నైతిక శిక్షణ పొంది ఉంటారు. వారు ఆవాహన చేసుకొనే దేవత గురించి వారు ఆలోచించినప్పుడు, ఆ దేవతకు ఇవ్వబడిన అన్ని విశిష్ట లక్షణాల గురించి, ప్రకటనల గురించి ఆలోచిస్తారు, ఆ ఆవాహన ప్రాణిక లోక అస్తిత్వాలను లేదంటే ఉత్తమంగా మానసిక లోకాల అస్తిత్వాలను సంభోదిస్తూ ఉంటుంది తప్ప దివ్య అస్తిత్వానికి కాదు. ఈ చిన్న అస్తిత్వాలే ఒక విగ్రహంలో లేదా ఇంకో విగ్రహంలో అభివ్యక్తమవుతాయి. చిన్న చిన్న దేవాలయాల్లో, గృహాలలో ఉండే ఈ విగ్రహాలు- కొంతమంది తమ ఇళ్ళలో చిన్న కోవెలలు, నిర్మించుకుని అందులో వారు పూజించే దేవత ప్రతిమను పెట్టుకుంటారన్నది మీకు తెలిసిన విషయమే - ఆ అస్తిత్వాలు ఆ ప్రతిమలలో అభివ్యక్తమవుతాయి, కొన్నిసార్లు పర్యవసానాలు దురదృష్టకరంగా ఉండచ్చు, ఎందుకంటే ఈ రూపాలు నిజమైన దేవతకు చాలా భిన్నంగా వుండవచ్చు.... అవి అసంబద్ధ రూపనిర్మాణాలు. కొన్ని కుటుంబాలలో వారు పూజించే కాళీ రూపాలు నిజమైన భీకర ఆకారాలు.

CWM 6; 275-76

మత సంబంధ స్మారక చిహ్నాలు

అన్ని మతాల స్మారక చిహ్నాలలో అత్యున్నత మతం అని చెప్పుకునే దాంట్లో, అది ఫ్రాన్స్ గానీ, జపాన్ గానీ వేరే ఏ ఇతర దేశమైనా ఎప్పటికీ ఒకే రకమైన దేవాలయాలు గానీ, చర్చిలు గానీ, ఒకే దేవతలు గానీ ఉండవు, కానీ నా అనుభవం అన్ని చోట్ల చిన్న చిన్న తేడాలతో దాదాపు ఒకటేగా ఉంటుంది. చర్చిలో ఏకీకృతమైన ఏ శక్తి అయినా కేవలం

విశ్వసనీయత మీద, భక్తుల విశ్వాసం మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అలాగే అక్కడ యథార్థంగా ఉన్న శక్తికి, వారు అనుభూతి చెందే శక్తికి ఇంకా భేదం ఉంది. ఉదాహరణకు నేను ఫ్రాన్స్ లో అత్యంత సుందరమైన ప్రధాన చర్చిని చూశాను, కళాత్మక దృక్పథంతో చూస్తే అది అత్యంత శ్రేష్ఠమైన స్మారక చిహ్నాలలో ఒకటి- అత్యంత పవిత్ర స్థలంలో ఒక పెద్ద నల్లని ప్రాణిక సంబంధ సాలెపురుగును చూశాను, అది తన గూడును అల్లి మొత్తం అంతటా విస్తరింపజేసింది, అది ప్రజల భక్తి, ప్రార్థనల నుండి ప్రసరించే శక్తులన్నింటినీ పట్టుకుని, లోపలకు తీసుకుంటూ ఉంది.. అది అంత ఆహ్లాదకర దృశ్యం కాదు అక్కడ ఉన్నవారు, ప్రార్థిస్తున్న వారు ఒక దివ్యస్పర్శను అనుభూతి చెందుతూ, ఆ ప్రార్థనల నుండి వచ్చే అన్ని రకాల శబ్దాలను అందుకుంటున్నారు, కానీ అక్కడున్నదేమంటే ఇదే. అది వారి లోని చెడును మంచిగా పరివర్తన చెందిస్తుందని వారి విశ్వాసం, వాళ్ళ విశ్వాసం వాళ్ళకుంది. నిజానికి నేను అక్కడకు వెళ్లి వారితో అన్నాను, " మీరు భగవంతుని ప్రార్థిస్తున్నామనుకుంటున్నారా? అది మీ శక్తులన్నింటితో పోషించబడే ఒక పెద్ద ప్రాణిక సాలెపురుగు. "యథార్థానికి అది అంత దయతో ఉన్నది కాదు. అందువల్లనే చాలా సమయాల్లో ఈ రకమైనది చాలామటుకు అన్నిచోట్ల ఉంది. అక్కడ ఉన్నది ఒక ప్రాణిక శక్తి, ఈ ప్రాణిక అస్తిత్వాలు మనుష్యుల భావోద్వేగ స్పందనలతో పోషించబడతాయి, చాలా కొద్దిమంది, అతికొద్దిమంది, అల్పసంఖ్యలో ఒక నిజమైన మత భావనతో చర్చికి, దేవాలయానికి వెళతారు, అది భగవంతుని ప్రార్థించడానికో, దేనినైనా అడుక్కోవటానికో కాదు కానీ తమను తాము అర్పించుకోవడానికి, కృతజ్ఞత, ఆకాంక్షలను ఇచ్చుకోవడానికి, తమను తాము ఇచ్చుకోవడానికి. ఇలా చేసే వారు మిలియనుకు ఒక్కరుంటారు. ఆ వాతావరణాన్ని మార్చే శక్తి వారికి ఉండదు. వారు అక్కడుండే దాన్ని దాటడానికి ప్రయత్నించి, వేరే ఎక్కడకో వెళ్లి అక్కడ దివ్యత్వాన్ని స్పర్శిస్తారు. అధికభాగం మనుష్యులు మూఢ నమ్మకం, అహంకారం, స్వ-ఆసక్తి కారణంగా అక్కడకు వెళ్లి, ఈ విధమైన వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తారు, మీరు చర్చికి గానీ, గుడికి గానీ

వెళ్లినపుడు ఈ వాతావరణాన్నే శ్వాసిస్తారు. కేవలం ఒక మంచి అనుభూతితో అక్కడకు వెళ్లినపుడు మాత్రమే "ఇది ధ్యానానికి ఎంత నిశ్శబ్దమైన ప్రదేశం!" అని మీకు మీరు చెప్పుకుంటారు.

క్షమించాలి, కానీ అది అలాగే ఉంటుంది. నేను ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా ఈ ప్రయోగాన్ని ప్రతిచోట కొంచెంగా చేసాను చిన్న ప్రదేశాలలో ఒక చిన్న గ్రామంలోని చర్చిలో ధ్యానానికి అనువైన నిశ్శబ్ద స్థలాన్ని కనుగొన్నాను, అది చాలా నిశ్చలంగా, చాలా నిశ్శబ్దంగా కొంత ఆకాంక్షతో ఉంది. కానీ ఇలాంటిది చాలా అరుదు ! నేను ఇటలీలోని అందమైన చర్చిలను, అద్భుతమైన ప్రదేశాలను చూశాను. అవి పూర్తిగా ఈ ప్రాణిక అస్తిత్వాలతో, పూర్తి భయంతో నిండి ఉన్నాయి. వెనిస్‌లో ఒక బ్యాసిలికా చిత్రం మీద పనిచేస్తున్నప్పుడు జరిగినది నాకు గుర్తుకొచ్చింది. ఒక మతగురువు ఒక నిస్సహాయ స్త్రీ చెప్పే కార్యాలను వింటున్నాడు. అది నిజంగా భయం కలిగించే దృశ్యం,! ఆ మత గురువు ఎవరు, అతని గుణం ఎలాంటిది ? అన్నది నాకు తెలియదు, అతను కనిపించడు.- మీకు తెలుసనుకుంటా! వాళ్ళు కనిపించరు. వాళ్ళు ఒక పెట్టెలో ఉంటూ కటకటాల చట్రం నుండి చెప్పేదాన్ని వింటారు. అతని పై ఎంత అంధకారంతో పీల్చే శక్తి ఉందంటే, ఆ నిస్సహాయ స్త్రీ ఒక దుర్భర భయంకర స్థితిలో ఉంది, చూడటానికి అది నిజంగా బాధాకరంగా ఉంది. దానిలో ఏదో పవిత్రత ఉందని వీరంతా విశ్వసిస్తారు ! కానీ అది వ్యతిరేక ప్రాణశక్తులు అల్లిన గూడు, ఈ శక్తులు దీన్నంతా తమ ఆహారంగా ఉపయోగించుకుంటాయి. అంతేగాక అగోచర ప్రపంచంలో ప్రాణిక లోకానికి చెందినవి తప్ప వేరే ఏ అస్తిత్వాలు పూజించబడటానికి ఇష్టపడవు. దీనితో ఇవి చాలా సంతోషిస్తాయి. అలా ఇది వీటికి ప్రాముఖ్యత నిస్తుంది. ఇవి గర్వంతో నిండిపోయి, చాలా సంతోషానుభూతి పొందుతాయి, వీటిని పూజించే మనుష్యుల గుంపు వీటికి దొరికినపుడు చాలా తృప్తి చెందుతాయి.

CWM 6: 194-95

కానీ నీవు నిజమైన దేవతలను తీసుకొంటే వాళ్ళు వీటికి అసలు విలువనివ్వరు. వారసలు ఆరాధింపబడటానికి ఇష్టపడరు. లేదు, ఈ పద్ధతి వారికి ఎలాంటి ప్రత్యేక సంతోషాన్ని కల్గించదు. ఈ ఉపాసనలకు వాళ్ళు సంబరపడతారని తలంచకు. ఎందుకంటే వారికి గర్వముండదు. ఈ దర్పం కారణంగానే ఒక మనిషి పూజింపబడటానికి ఇష్టపడతాడు, మనిషికి గనుక గర్వమనేది లేకుంటే అతనూ ఆరాధింపబడటానికి ఇష్టపడడు. ఆ దేవతలు గనుక ఒక మంచి తలంపును, లేక ఒక ఉత్తమ అనుభూతిని, లేదా స్వార్థ రహితమైన పూనికను లేదా కుతూహలాన్ని ఒక హర్షాతిరేకతను, ఆధ్యాత్మిక ఆహ్లాదాన్ని చూస్తే, అవిగో అవన్నీ పూజలు, ఉపాసన క్రియలు, ప్రార్థనలకంటే ఒక గొప్ప అపరిమితమైన మూల్యాన్ని వారికి కనబర్చుతాయి.

గట్టిగా చెబుతున్నాను, ఇది చాలా గంభీరమైన విషయం. నిజమైన దేవతను కుర్చీ వేసి కూర్చోబెట్టి, నిర్బంధించి, నీవు పూజ చేసేంత సేపు అలాగే నిశ్చలంగా ఉంచితే, బహుశ ఆ దేవత నీవు చేసేది చూసి నవ్వుకొంటాడు. ఖచ్చితంగా ఈ పద్ధతి ఆ దేవతకు సంతోషాన్నివ్వదు. అతడు నీ పొగడ్తకు లోనయ్యి లేక నీ పూజలకు సంతోషపడి సంబరపడిపోడు. నీవు ఆ ఆలోచనను నుండి విముక్తుడవు కావాలి. ఆధ్యాత్మిక, భౌతిక లోకాలకు మధ్య పూర్తిగా ప్రాణిక జీవులకు చెందిన పరగణానే ఉంది. ఈ రాజ్యమంతా లేదా ఈ పరగణా అంతా ఇలాంటి విషయాలతో నిండి ఉంది. ఆ జీవులు ఈ విషయాలపైనే బ్రతుకుతున్నాయి. ఆ ఒక్కొక్క జీవి ఎంత గొప్ప సంఖ్యలో తనను విశ్వసించే వారిని, భక్తుల్ని, ఆరాధకుల్ని కల్గి ఉంటే అంతగా ఉబ్బితబ్బిబ్బవుతుంది. దేవతలు దేనికి విలువనిస్తారో ఎవరైనా ఊహించగలరా? దేవతలు - అసలైన దేవతల గురించి నేను మాట్లాడుతున్నాను. వారు అధిమానస దేవతలైనా కావచ్చు కానీ వారిలో కూడా ఈ రకమైన అంశముంటుంది. కాబట్టి మానవీయ లోపాలను స్వీకరించే వారిగా కనిపిస్తారు. కానీ ఇవన్నీ

ఉన్నప్పటికీ వారు నిజంగా ఉచ్చతర చేతనతో ఉన్నారు. ఇక ఇదంతా వారిని సంతోషపర్చదు. నిజంగా మంచితనంతో చేసే కర్మ, వివేకం, నిస్వార్థత లేదా సూక్ష్మ అవగాహన లేదా నిజాయితీతో కూడిన ఆకాంక్షలన్నవి వారికి ఈ అల్ప మతపరమైన క్రియల కంటే అత్యున్నత గుణ కర్మలు. వాటికి వీటికి లెక్కలేనంత వ్యత్యాసం. ఉదాహరణకి కాళీ పేరు మీద ప్రాణిక అస్తిత్వాలకు సంబంధించిని చాలా ఉన్నాయి. వాటికి చాలా భయంకర రూపాలను కల్పించడం జరిగింది. చాలా కుటుంబాలు వాటిని వాళ్ళవాళ్ళ కులదేవతలుగా ఆరాధిస్తారు. వాళ్ళు చాలా భయంకరమైన ప్రాణిక శక్తితో ఉంటారు. వాళ్ళింట్లో పూజించే కాళిక పట్ల ఎంతో భయంతో ఉండే జనుల్ని నేను ఎరుగుదును. నిజంగా ఒక చిన్న తప్పు చేయడానికి కూడా వణికిపోతారు. ఎందుకంటే ఏదైనా పెద్ద ఆపద వస్తే అది కాళికే కల్పించిందని తలంచుతారు. ఈ ఆలోచనే చాలా భయానకమైనది. ఆ శక్తులూ, జీవులూ నాకు తెలుసు, బాగా ఎరుగుదును. అవన్నీ నిజానికి ప్రాణిక శక్తులు, ప్రాణిక రూపాలు, చెప్పాలంటే మనిషి ఆలోచననే వాటికి ఒక రూపాన్నిస్తుంది. అవి ఏమి రూపాలు! మనుషులే నిజానికి అలాంటి భయంకరమైన, క్రూరమైన వాటిని పూజిస్తారు; పాపం ఆ అల్పదేవతలు పొందేదేముంటుంది, వీరు నమ్మి చేసే స్తుతి కన్నా మించి వారికేముంటుంది...

ఈ దృక్కోణంలో చూస్తే, ఒకప్పటికైనా ఈ మనుషులు ఈ మత వాతావరణం నుండీ బయట పడితే మంచిది, భయంతో నిండిపోయి, ఒక రకంగా గుడ్డిగా మతానికి మూఢంగా సమర్పించుకోవడంతో దుష్టశక్తులు దీనిని ఒక భయంకరమైన అవకాశంగా తీసుకొన్నాయి. నిరాకరించే తరుణం, సాకారాత్మక ధోరణి, మూఢ నమ్మకం నుండి విముక్తుణ్ణి చేయడం పూర్తిగా అత్యావశ్యకం. క్రూరమైన, ప్రాణిక శక్తులను శరణు పొందడం నుండీ బయట పడినప్పుడే, మనిషి నిజంగా ఆధ్యాత్మిక ఔన్నత్యాలకు ఉద్గమించగలడు. యథార్థ శక్తికి, నిజమైన చేతనకు, నిజమైన సత్య శక్తులకు నిజమైన ఉపకరణంగా, సహాయకారి కాగలడు.

ఉన్నతంలోకి ఆరోహించడానికి మునుపు వీటన్నింటిని వెనుక వదిలివేసి ముందుకు సాగాలి.

CWM 6:195-97 *శ్రీమాత*

ఆరాధనకున్న ఆధ్యాత్మిక విలువ

మధురమయి మాతా! దుర్గాదేవికి, కాళికాదేవికి చేసే ఆరాధనలకు ఏదైనా ఆధ్యాత్మిక విలువ ఉన్నదా?

ఆ ఉపాసన ఎవరు చేస్తున్నారు అన్నదానిపై అది అధారపడి ఉంటుంది.

ఆధ్యాత్మిక విలువకు సంబంధించిన ప్రాముఖ్యతను గూర్చినది కాదు. సమగ్రత, యోగానికి సంబంధించిన సంపూర్ణ సత్యం కోసం ఒకానొక రూపానికో లేదా మరోదానికో తన ఆకాంక్షను పరిమితం చేసుకోకుండా ఉండటం ముఖ్యం.

కాని ఆధ్యాత్మిక దృక్కోణంలో ఉపాసనకు ధ్యేయ వస్తువు ఏదైనా కానీ జరిగేది నిజాయితీతో కూడినదై ఉంటే ఆత్మ సమర్పణ సమగ్రంగా, సంపూర్ణంగా ఉంటే, ఆ ఆధ్యాత్మిక ఫలితం దానికి తగినట్లుగానే ఉంటుంది; ఎందుకంటే నీవు ఏ ధ్యేయ వస్తువునైనా తీసుకో, దాని ద్వారా అదే అయినా, దానికి విరుద్ధమైనదైనా నీ సమర్పణ, నిజాయితీకి అనుపాతంలో, కొలమానంలో ఉంటే పరమ యథార్థ తత్వాన్ని చేరుకోగలవు.

అందువల్లనే ఎప్పుడూ ఇలా చెప్పడముంటుంది. దైవానికి చెందిన ఏ పార్శ్వాన్ని నీవు ఉపాసిస్తున్నావు, లేదా ఎవరిని నీవు మార్గదర్శిగా ఎంచుకొన్నావన్నది విషయమేమీ కాదు. నీ స్వీయ సమర్పణ సంపూర్ణంగా, ఖచ్చితంగా పూర్తి నిజాయితీతో ఉంటే ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యాన్ని చేరుతావన్నది నికరం.

కానీ ఈ పూర్ణ యోగాన్ని మాత్రం సిద్ధింపజేసుకోవాలనుకొన్నప్పుడు, అక్కడ వచ్చే ఫలితం, ఇక్కడ వచ్చే ఫలితం ఒకే మాదిరిగా ఉండదు. ఏ

విధంగానూ నీకు నీవు పరిమితమవ్వకూడదు, ఆఖరికి నీ సమర్పణ మార్గంలోనూ, ఈ రెండూ చాలా భిన్నమైన విషయాలు.

ఆధ్యాత్మిక సిద్ధి ఇంతకు ముందు అవగతమయినట్లు, ఇప్పుడు సాధారణంగా అర్థమౌతున్నట్లు నీ లోపల లేదా ఒక రూపం ద్వారా లేక వేరే విధంగా, ఏదో ఒక మార్గంలో పరమాత్మతో సమైక్యమవ్వడం, పరిపూర్ణంతో, పరాత్పరంతో నీ అస్తిత్వం సమ్మిళితం కావడం, నీ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం ఈ సమ్మేళనంలో అదృశ్యమైపోవడం. దేనికైతే నిన్ను నీవు ఇచ్చుకోవాలని ఎంపిక చేసుకొంటావో దానికంటే పూర్తి నిజాయితీగా, సమగ్రంగా స్వీయ సమర్పణ చేసుకోవడం మీదే అది పూర్తిగా ఆధారపడి ఉంది. ఎందుకంటే నీ ఆకాంక్షలోని నిజాయితీ అన్ని పరిమితుల్ని దాటి, పరమాత్మను కనుగొనేలా చేస్తుంది. ఎందుకంటే అతడిని నీలోనే నీవు మోస్తున్నావు. నీవు అతడిని బయట అన్వేషించినా, అంతరంగంలో వెతికినా, ఒక రూపంలో వెతికినా, నిరాకారంలో వెతికినా నీ ఆకాంక్ష తగినంత నిజాయితీతో, నీ సంకల్పం తగినంత సత్యతతో ఉంటే చాలు. నీవు లక్ష్యాన్ని చేరుకొన్నట్లే.

శ్రీ అరవిందులు చెబుతున్న దానికి ప్రశంసాపూర్వకమైన కదలిక తెచ్చుకొందామనుకుంటే, నీలో సిద్ధింపజేసుకున్న ఈ ఏకత్వంతో ఈ బాహ్య చేతనలోకి, ప్రపంచంలోకి తిరిగి వచ్చి, ఈ బాహ్య చేతనను, ప్రపంచాన్ని రూపాంతరీకరించాలనుకొన్నప్పుడు నిన్ను నీవు ఏ విధంగానూ పరిమితం చేసుకోలేవు. ఇక మరోవిధంగా నీ కార్యాన్ని నెరవేర్చనూలేవు. ప్రధానంగా దైవంతో ఏకత్వాన్ని అన్ని రూపాల్లో, అన్ని పార్శ్వాల్లో ఆయనను చేరుకొనేందుకు ఉపయోగించిన ప్రతిమార్గంలోనూ కనుగొనేలా ఉండాలి. దానికి పైగా వెళ్ళి నీవొక కొత్త మార్గాన్ని కనుగొనాలి.

నీ యోచనలో మొదట ఈ విషయాన్ని స్పష్టపర్చుకోవాలి. ఇదే అసలు ప్రాముఖ్యత కల్గిన విషయం. ఇతర ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాల దృష్ట్యా పూర్ణ యోగాన్ని గూర్చి తికమక పడకూడదు. అవన్నీ ఎంతో ఉన్నతంగా ఉండవచ్చు. కానీ అవి చాలా పరిమిత క్షేత్రానికే కట్టుబడి ఉన్నాయి. ఎందుకంటే వాటన్నింటి గమనం లోతుగా మాత్రమే ఉంటుంది.

నీవు రంధ్రాన్ని తొలచవచ్చు. నీ ఆకాంక్షతో, దేనిలోకైనా లోతుగా చొచ్చుకుపోవచ్చు. నీ ఆత్మ సమర్పణ సంపూర్ణం, సమగ్రం, పరిపూర్ణం అవ్వగల్గి, ఆ నిజాయితీపైన, నీ ఆకాంక్షలోని తీవ్రత, చిత్తశుద్ధిపైన అంతా ఆధారపడి ఉంటుంది. నీవు ఎంపిక చేసుకొన్న రూపంపై ఇది ఆధారపడి లేదు. ఆవశ్యకత కొద్దీ రూపానికి ఆవల ఏమున్నదో కనుగొనే నిమిత్తం నీవు దానిగుండా పోవాలి. కానీ, నీవు గనుక నిన్నూ నీ స్వభావాన్ని రూపాంతరీకరించుకోవాలనుకొంటే, నూత్న ప్రపంచానికి చెందిన సృష్టిలో భాగం పంచుకోవాలనుకొంటే, ఈ ఆకాంక్ష, తిన్నని, నిశిత లక్ష్యం అసలు సరిపోదు. ప్రతి అంశాన్ని, సమస్తాన్ని తన చేతనలో సమ్మిళితం చేసుకోవాలి.

సహజంగానే అది చాలా కష్టం

CWM 8:243-45

ఉపాసనకున్న మతపరమైన విలువ

మదర్, మానుష స్వభావంలో ఈ దివ్య మూలకం ఏమిటి, అదెప్పుడూ దాని ఆధ్యాత్మిక పరితోషాన్ని పూర్తి చేసుకొనే సంకేతాలనే కోరుతుంది?

ఇది స్పష్టం వ్యక్తిలోని ఆ భాగం విరూపాలతో, జీవితం నుండీ తప్పుకోవడం, వదిలివేయడం, జీవితాన్ని యథాతథంగా ఉంచడంతో సంతృప్తి చెందదు. అస్తిత్వానికి చెందిన ఆ భాగం సంపూర్ణంగా ఉండటాన్ని, సమగ్రంగా రూపాంతరం చెందడాన్ని లేదా ఏ మూల్యానికైనా ఆంతరిక ఆరాధనతో పాలుపంచుకోవడాన్ని కోరుకొంటుంది.

ప్రతి సామాన్య మనిషిలోనూ ఒక ఆపేక్ష, ఒక అవసరముంటుంది. తాను సంవేదిస్తున్న దానిని, తాను ఆంతరికంగా కోరుకొంటున్న దానిని భౌతిక రూపంలోకి తర్జుమా చేయాలనే ఒక ఖచ్చితమైన అవసరము ఉంటుంది. ఎవరైతే ఎప్పుడూ ఆత్మసాక్షాత్కారం కోసం జీవన వ్యవహారాన్ని వదిలిపెట్టాలని కోరుకొంటారో వారిని నేను విపరీతమైన, అసంపూర్ణమైన వారుగా పరిగణిస్తాను. వాస్తవానికి వీరంతా బలహీన స్వభావులు. కానీ ఎవరైతే బలంతో, శక్తితో తమలో ఒక విధమైన ఆరోగ్యకర సంతులనంతో ఉన్నారో వారు వారి ఆధ్యాత్మిక సిద్ధిని

భౌతికంగా కూడా సిద్ధింప చేసుకొనే ఖచ్చితమైన అవసరాన్ని సంవేదిస్తారు. వాళ్ళు రూపాల నిలువని లోకాల్లోకి లేదా మబ్బుల్లోకి ప్రయాణం కట్టడంతో సంతృప్తి చెందరు. వాళ్ళు భౌతిక చేతనతో ఉండి తీరాలి. చివరికి వాళ్ళ శరీరం కూడా వాళ్ళ ఆంతరిక అనుభవంలో పాలుపంచుకొంటుంది. ఇప్పుడు అంతా సంసిద్ధంగా చలామణిలో ఉన్న మతాన్ని అనుసరించే, అవలంభించే అవసరం మనుషుల్లోని 'సమూహ ప్రవృత్తి' నుండి ఉత్పన్నమౌతుంది. ప్రతి వ్యక్తి నిజంగా తనకనువైన ఆరాధన పద్ధతి లేదా సంప్రదాయాన్ని కనుగొని, ప్రయత్న సిద్ధంగా, వైయక్తికంగా దైవంతో తన ప్రత్యేక సంబంధాన్ని ప్రకటించడమే అసలైన అంశం, అదే ఆదర్శవంతమైన నియమం కాగలదు.

తాను ఒక మతంలో పుట్టానని, లేదా తక్కిన జనులంతా ఒక మతాన్ని నమ్మి, ప్రేమించి, అనుసరిస్తున్నారని లేదా వారంతా ఒక చోటికి వెళ్లి పూజలు, ప్రార్థనలు చేస్తున్నారని లేదా ఫలానా వ్యక్తి అలా ఆరాధించి, ప్రార్థనతో సహాయాన్ని పొందాడని, ఒక మతాన్ని అనుసరించడం, దృఢ స్వభావానికి గుర్తు కాదు. పైగా దీనిని తన సహజ యథార్థత లోపంగా, ఒక బలహీనతకు సంకేతంగా చెబుతాను.

తన ఆంతరిక ఆకాంక్షను, ఆరాధనను తన భౌతిక జీవన రూపాల్లోకి తర్జుమా చేయాలనుకోవడం పూర్తిగా న్యాయ సమ్మతం. ఒక మనిషి తనను రెండుగా చీల్చుకొని, భౌతిక జీవితాన్ని పూర్తిగా యాంత్రికంగా చూస్తూ మామూలుగా పనిచేస్తూ సమయం చిక్కినప్పుడు లేదా అనువుగా ఉన్నప్పుడు తన లోపలికి మళ్లి, భౌతిక జీవనంలో నుండి భౌతిక చేతన నుండి తప్పించుకు పోయి తన ఆధ్యాత్మిక ఆహ్లాదాలను కనుగొనే నిమిత్తం ఎంతో ఎత్తులకు పోయి చేసేదానికంటే ఇది చాలా నిజాయితీతో కూడినది.

తనను రెండుగా చీల్చుకొని బాహ్య జీవితం అసలు ముఖ్యమైనది కాదు, అది మనకు ఎలా ఉందో అలాగే దానిని తీసుకోవాలని, నిజానికి ఆంతరిక ప్రవృత్తి మాత్రమే పరిగణనలోకి తీసుకోదగినది అని చెప్పే మనిషి కంటే, తన పదార్థమయ జీవితాన్ని అత్యున్నత ఆకాంక్షకు

అభివ్యక్తీకరణకు చేసే ఇంకొక వ్యక్తి ప్రయత్నం ఖచ్చితంగా గొప్పది, గంభీరమైనది, నిజాయితీతో కూడినది.

CWM 8:245-47 — *శ్రీమాత*

గురువుకు శరణాగతి

శ్రీమాత ఫోటోగ్రాపు

ధ్యానం చేస్తున్నప్పుడు నాకు నిద్ర వచ్చినట్టు అనిపిస్తే, నేను తరచుగా నిశ్శబ్దంగా ఏకాగ్రతతో మేల్కొని కూర్చుని శ్రీ మాత ఫోటో లేదా మీ ఫోటోను చూస్తాను. నేను శక్తిమేరకు ఏకాగ్రతతో ఆమె ఫోటో లేదా మీ ఫోటోను చూడటం ద్వారా అదే మొత్తంలో ప్రయోజనం పొందగలనా?

అవును, చాలా మంది అలా చేస్తారు.

కొన్నిసార్లు ఆ స్థితిలో నేను ప్రార్థిస్తాను; కొన్నిసార్లు లోపల ఆలోచనలు లేదా మాటలు ఏమీ ఉండవు, కాబట్టి నేను అలా చూస్తూ ఉంటాను. నేను సరైన మార్గాన్ని అనుసరిస్తున్నానా?

అవును.

CWSA 32:597

ధ్యానం, ఫోటోను చూస్తూ చేసేటప్పుడు, కళ్ళు తెరిచి చేయడం మంచిది.

CWSA 29:313

పరమాత్మకి శరణాగతి, గురువుకి శరణాగతి రెండు వేర్వేరు విషయాలు అంటారు. ఇది నిజమేనా?

కాదు. గురువుకు శరణాగతి చేయడంలో, అతనిలోని పరమాత్మకి శరణాగతి చేస్తున్నాడు - అది కేవలం మానవ అస్తిత్వానికి మాత్రమే అయితే అది పనిచేయదు. కానీ దైవ సన్నిధి యొక్క స్పృహ గురువును నిజమైన గురువుగా చేస్తుంది, తద్వారా శిష్యుడు ఎవరికి శరణాగతి చెందాడో ఆ వ్యక్తిని గూర్చిన ఆలోచనతో అతనికి శరణాగతి అయినప్పటికీ, ఆ ఉనికి దానిని ప్రభావవంతంగా చేస్తుంది.

నిరాకార పరమాత్మకి శరణాగతి చెందడం వల్ల వ్యక్తి గుణాలకు, అహంకారానికి కొంత వరకు లోబడి ఉంటాడా?

అవును - నిరాకారంలో స్థిరమైన భాగం మాత్రమే స్వేచ్ఛగా ఉంటుంది కాబట్టి, చురుకైన ప్రకృతి ఇప్పటికీ గుణాల ఆటలో ఉంటుంది. చాలా మంది అహం నుండి విముక్తి పొందారని అనుకుంటారు, ఎందుకంటే వారు నిరాకార అస్తిత్వ భావనను పొందుతారు, అహంకార మూలకం మునుపటిలా వారి చర్యలో ఉందని వారు చూడలేరు.

నిరాకార పరమాత్మకి శరణాగతి కంటే రూపంలో - గురువుగా - పరమాత్మకి శరణాగతి ఉన్నతమైనది కాదా?

అది మరింత గతిశీలమైనది.

గురువుకు శరణాగతి చెందడం, అన్ని శరణాగతులకు మించిన శరణాగతి అని పిలవబడేంత గొప్పగామహిమాన్వితమైనదిగా ఎందుకు చెప్పబడింది?

ఎందుకంటే దాని ద్వారా మీరు వ్యక్తి రూపమైన దైవానికి మాత్రమే కాక వ్యక్తిగాలేని దైవానికి, మీలోని దైవానికి మాత్రమే కాక మీ వెలుపల ఉన్న దైవానికి శరణాగతి చెందుతారు. అహం లేని ఆత్మలో మాత్రమే కాకుండా, అది పాలించే వ్యక్తిగత స్వభావంలో కూడా అహంకారాన్ని అధిగమించే అవకాశం మీకు లభిస్తుంది. ఇది మొత్తం సంకల్పం దైవానికి శరణాగతి చెందింది అనేందుకు సంకేతం, "సమగ్రమ్, మను తనుమ్ ఋతం". ఇవన్నీ నిజం కావాలంటే అది నిజమైన ఆధ్యాత్మిక శరణాగతి అయి ఉండాలి.

గురువుకు సంపూర్ణ శరణాగతి చెందాక కూడా అనేక శక్తుల చేతిలో కీలుబొమ్మలా నిస్సహాయంగా మిగిలిపోతే - దానివల్ల ప్రయోజనం ఏమిటి? హానికరమైనది ఏమిటంటే, తమలోని పరమాత్మను వదిలి, గురువులోని పరమాత్మకి మాత్రమే శరణాగతి చెందడం, ఈ ఏకపక్ష శరణాగతియే హానికరం.

హానికరమైనది, మీ అహాన్ని గొప్పగా చేసుకునేస్వభావానికి, మీరు దైవం అని పిలుచుకునే దేనికైనా శరణాగతి చెందడమే మిమ్మల్ని ఆ శక్తుల చేతిలో కీలుబొమ్మగా చేస్తుంది.

CWSA 35:396-97

Vol. 54, No. 10
October 2024

Date of Publication:
1st October 2024

TN/PMG (CCR)/ WPP 473/24-26
Registered: PY/41/2024-26

AKHILA - Akhila Bharata Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Owner: Sri Aurobindo Society
Printer: Swadhin Chatterjee for Sri Aurobindo Ashram press
Publisher: Pradeep Narang for Sri Aurobindo Society
Published from: Society House, 11 Saint Martin Street, Puducherry - 605001
Printed from: Sri Aurobindo Ashram Press,
No. 38, Goubert Avenue, Puducherry - 605 001, India
Editor: K. V. Rao

Single copy Rs. 30 **Annual Subscription Rs. 200 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY-605001